

บทความอรรถาธิบาย พระธรรม 2 ทิโมธี

ฉบับ 2017

ดร. โทมัส แอล คอนสแตเบิล

บทนำ

เบื้องหลังทางประวัติศาสตร์

หลังจากการปล่อยตัวของท่านจากบ้านกักกันในกรุงโรมในปี ค.ศ. 62 เปาโลได้ดำเนินพันธกิจการเดินทางของท่านต่อไปใหม่ในโลกแถบเมดิเตอร์เรเนียน จากการเขียนจดหมายถึงทิตัสจากที่ใดที่หนึ่งในแคว้นมาซิโดเนีย บางทีระหว่างปี ค.ศ. 62 และ 66 ท่านได้กล่าวว่าท่านวางแผนที่จะไปเยี่ยมเมืองนิโคบุรี (ทต.3:12) จากการที่กัททเอาว่าท่านได้ไปเยี่ยมเมืองนิโคบุรีนั้น เป็นที่ชัดเจนว่าเปาโลได้เดินทางจากที่นั่นไปยังกรุงโรมในทางอ้อม การเยี่ยมเยือนเมืองโตรัสของท่าน (2 ทธ. 4:13) บางทีได้เกิดขึ้นไม่นานหลังจากที่ท่านได้เขียน 2 ทิโมธี บางทีการถูกจับกุมของเปาโลเรียกร้องให้ท่านละเสื่อคลุม หนังสือ และหนังสือที่เขียนบนแผ่นหนังไว้ที่นั่น แต่นั่นเป็นแค่การคาดคะเน ไม่ว่าจะกรณีใดก็ตาม เปาโลได้จบลงในกรุงโรมในฐานะนักโทษอีกครั้งหนึ่ง (2:9) ท่านได้มีการแก้คดีเบื้องต้นแล้วและรอคอยการพิจารณาเมื่อท่านได้เขียนจดหมายฝากนี้ ท่านเชื่อว่าเจ้าหน้าที่โรมันจะประหารชีวิตท่านในไม่ช้า (4:6)

“ตามธรรมเนียมดั้งเดิมที่ย้อนกลับไปอย่างน้อยในศตวรรษที่ห้า เรือนจำแมมเมอร์ทินเป็นสถานที่ที่ทั้งเปาโลและเปโตร ได้ถูกคุมขังก่อนการถูกประหารชีวิตของพวกเขาภายใต้เนโร”^[1]

ดูเหมือนว่าทิโมธีคงอยู่ที่เมืองเอเฟซัสเป็นระยะเวลาหนึ่งซึ่งตามหลังการรับจดหมายฉบับแรกของเปาโลถึงท่านและจากนั้นอย่างทักท้อเอาแล้วก็เป็นการศึกษาเขียนส่วนตัวของเปาโลยังท่านที่นั่น (1 ทธ.3:14) เป็นที่ชัดเจนว่าท่านได้อยู่ที่เมืองเอเฟซัสเมื่อเปาโลได้

เขียนจดหมายฝากฉบับที่สองถึงท่าน (2 ทธ. 1:16-18; 4:14) เปรียบเทียบ 1 ทธ. 1:20; 2 ทธ. 4:19)

ตั้งแต่กรุงโรมได้ถูกเผาในเดือนกรกฎาคมของปี ค.ศ. 64 และเนโรได้กล่าวโทษคริสเตียน มันก็กลายมาเป็นอันตรายที่จะเป็นคริสเตียน มันก็อันตรายเช่นกันที่จะมีการติดต่อกับผู้นำคริสตจักรเช่นเปาโล^[2] ดังนั้น ผู้เชื่อหลายคนรวมถึงผู้ร่วมงานบางคนของเปาโลได้เลือกที่จะแสวงหาภาวะการณ์ที่ต่ำกว่าอย่างมากและหว่าหาน้อยลงในพันธกิจของพวกเขา ทิโมธีได้เผชิญกับการทดลองที่จะทำอย่างเดียวกัน เปาโลได้เขียนจดหมายฝากนี้เพื่อจะกระตุ้นให้ท่านที่จะยังคงสัตย์ซื่อต่อการทรงเรียกท่านและจงรักภักดีต่อบิดาในความเชื่อของท่าน ทิโมธีจะต้องยืนเคียงบ่าเคียงไหล่กับเปาโลและผู้เชื่อคนอื่นๆ และดำเนินการที่จะ “ประกาศพระวจนะ” ต่อไปอย่างที่ท่านได้ทำ

บางทีเปาโลได้เขียน 2 ทิโมธีในฤดูใบไม้ร่วงของปี ค.ศ. 67^[3] มีสองเหตุผลสำหรับวันเวลานี้ ตามธรรมเนียมดั้งเดิมของคริสตจักรเริ่มแรก เปาโลได้ประสบกับการถูกประหารชีวิตมีช้ำมีนานก่อนเนโรได้ฆ่าตัวตายในเดือนมิถุนายนของปี ค.ศ. 68 ประการที่สอง เปาโลได้เขียนจดหมายฝากฉบับสุดท้ายนี้ของจดหมายฝากที่เป็นบรรทัดฐานของท่านใกล้กับเวลาของการถูกประหารชีวิตของท่าน แม้ว่าก่อนฤดูหนาวของปี ค.ศ. 67-68 (4:21)

“2 ทิโมธีไม่เหมือน 1 ทิโมธีหรือทิตัส มันเป็นจดหมายส่วนตัวอย่างมากที่ถูกเขียนขึ้นเพื่อหนุนใจทิโมธีในงานที่ยากของท่านและที่จะขอให้ท่านมายังกรุงโรม เนื่องจากว่ามันถูกเขียนถึงหนึ่งในสหายที่ดีที่สุดในของเปาโลผู้ซึ่งรู้ศาสนศาสตร์ของท่าน และไม่ใช่ถึงคริสตจักรที่ไม่รู้ศาสนศาสตร์ของท่าน (ทิตัส) หรือถึงคริสตจักรที่รู้ศาสนศาสตร์ของท่านแต่เลือกที่จะละเลยเสีย (1 ทิโมธี) คนหนึ่งก็ไม่ประหลาดใจถ้า 2 ทิโมธีฟังดูไม่เหมือนจดหมายฉบับอื่นๆ มันไม่ได้ถูกตั้งใจให้เป็นเรื่องราวทางศาสนศาสตร์”^[4]

ในฐานะการกล่าวอำลาสวดท้ายของเปาโล (เปรียบเทียบ กจ. 20) หรือ “งานชิ้นสุดท้ายก่อนตาย” พระธรรมนี้เทียบกับบรรดาถ้อยคำสุดท้ายของโมเสส (ฉธบ. 31:1-8) โยชูวา (ยชว. 23) ดาวิด (1 พกษ. 2:1-9) พระเยซู (ยน. 13-16) และเปโตร (2 ปต.)^[5]

โครงร่าง

I. การทักทาย 1:1-2

- II. การขอบคุณสำหรับเพื่อนร่วมงานที่สัตย์ซื่อ 1:3-18
 - ก. ความสัตย์ซื่อในอศิตของทิโมธี 1:3-7
 - ข. คำกำชับให้ยังคงจงรักภักดี 1:8-14
 - 1. การกระตุ้นให้กล้าหาญ 1:8-12
 - 2. การกระตุ้นให้ปกป้องข่าวประเสริฐ 1:13-14
 - ค. แบบอย่างของการรับใช้ที่สัตย์ซื่อและไม่สัตย์ซื่อ 1:15-18

- III. การกระตุ้นให้พากเพียร บทที่ 2
 - ก. คำกำชับให้ทนการยากลำบาก 2:1-13
 - 1. หน้าที่ของทิโมธี 2:1-7
 - 2. แบบอย่างของพระเยซูและเปาโล 2:8-10
 - 3. คำกล่าวที่นิยม 2:11-13
 - ข. คำกำชับให้ยังคงสัตย์ซื่อ 2:14-26
 - 1. ความสัตย์ซื่อในพันธกิจส่วนรวม 2:14-18
 - 2. ความสัตย์ซื่อในชีวิตส่วนตัว 2:19-21
 - 3. การประยุกต์ใช้เชิงสรุป 2:22-26

- IV. คำแนะนำเกี่ยวกับวาระสุดท้าย 3:1-4:8
 - ก. ลักษณะของวาระสุดท้าย 3:1-13
 - 1. หลักฐานของการไม่เสื่อมใสในศาสนา 3:1-7
 - 2. ตัวอย่างประกอบทางลบและทางบวก 3:8-13
 - ข. ความประพฤติในวาระสุดท้าย 3:14-4:5
 - 1. การยึดมั่นความจริง 3:14-17
 - 2. การป่าวประกาศความจริง 4:1-5
 - ค. บทบาทของเปาโลในวาระสุดท้าย 4:6-8

- V. คำแนะนำและข้อมูลส่วนตัวเชิงสรุป 4:9-22
 - ก. เพื่อนร่วมงานและปฏิภักย์ 4:9-15
 - ข. การแก้คดีเบื้องต้นในศาลของเปาโล 4:16-18

- ค. คำพิพากษาและคำแนะนำเพิ่มเติม 4:19-21
- ง. การให้พร 4:22

เนื้อหา

แต่ก่อนเปาโลได้เขียนจดหมายถึงทิโมธีซึ่งอธิบายว่าคริสตจักรท้องถิ่นเป็นฐานคำจูน (“หลักและรากฐาน”) สำหรับ **ความจริง** ของพระเจ้า ([1 ทธ. 3:15](#)) ท่านกล่าวว่าจุดประสงค์ของคริสตจักรท้องถิ่นคือ **การป่าวประกาศ** ความจริงของพระเจ้าต่อโลก ท่านกล่าวอีกว่าจุดประสงค์ของผู้นำคริสตจักรคือ **การเปิดเผย** ความจริงของพระเจ้าในคริสตจักร

สภาวะต่างๆ ที่เผชิญหน้าคริสตจักรได้แย่งอย่างมากตั้งแต่เปาโลได้เขียน 1 ทิโมธี ลักษณะของสมัยจะสิ้นยุคก็ชัดเจนมากขึ้น ([2 ทธ. 3:1-7](#)) ความอธรรมและโลกีย์วิสัยได้บุกรุกคริสตจักร ถ้าคริสตจักรล้มเหลวที่จะบรรลุจุดประสงค์ของคริสตจักร ความจริงของพระเจ้าจะหยุดที่จะออกไปยังโลก คริสตจักรจะล้มเหลวถ้าผู้นำคริสตจักรล้มเหลวที่จะเปิดเผยความจริงของพระเจ้าแก่ชนมิกชนในคริสตจักร ดังนั้น เปาโลได้เขียนจดหมายนี้เพื่อจะหนุนใจให้ทิโมธีบรรลุความรับผิดชอบของท่านในฐานะผู้นำในคริสตจักร ดังนั้น จดหมายฝากนี้ก็เพื่อผู้นำคริสตจักรโดยเฉพาะ และกล่าวถึงหน้าที่ของพวกเขาเป็นหลัก

จดหมายฝากนี้เปิดเผยผู้รับใช้แท้ของพระเยซูคริสต์ จดหมายนี้เปิดเผยแหล่งของเขา วิธีของเขาและงานที่สำคัญที่สุดของเขา แน่แน่นอนว่า คริสเตียนทุกคนเป็นผู้รับใช้แท้ของพระเยซูคริสต์ ([อฟ. 4:12](#)) ดังนั้นคริสเตียนทุกคนสามารถได้รับประโยชน์จากจดหมายฝากนี้ ไม่ใช่แค่ผู้นำคริสตจักรเท่านั้น

ตามสิ่งที่เปาโลเขียนถึงทิโมธีในจดหมายนี้ แหล่งที่สำคัญของผู้รับใช้คริสเตียนคือของประทานของพระเจ้าและพระคุณของพระเจ้า

บุคคลหนึ่งสามารถมาเป็นผู้รับใช้แห่งความจริงของพระเจ้าได้เท่านั้นเมื่อศิรัษะของคริสตจักร (พระเยซูคริสต์) ให้ “ของประทาน” แก่เขาหรือเธอทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ นี่เป็นคุณสมบัติเบื้องต้นสำหรับพันธกิจ (1:6) ผู้นำบางคนมีของประทานที่ยิ่งใหญ่ คนอื่นๆ มีของประทานที่เล็กน้อย แต่ทุกคนมีของประทานอย่างน้อยหนึ่งอย่าง ([1 ปต. 4:10](#)) ของประทานเหล่านี้คือความสามารถเพื่อการรับใช้ที่พระเจ้าทรงให้แก่เรา

“พระคุณ” ก็จำเป็นเช่นกัน พระคุณอ้างอิงถึงแหล่งทั้งหมดของพระเจ้าที่มีไว้สำหรับเราทางพระคริสต์ พระเจ้าทำการผ่านของประทานที่พระองค์ได้ให้แก่เรา พระคุณคือฤทธิ์เดชที่ทำการของพระองค์เพื่อจะบรรลุสิ่งที่ยู่เหนือธรรมชาติ พระคุณของพระองค์นำฤทธิ์เดชไปยังพันธกิจส่วนรวมของเราและนำการอยู่ในทางพระเจ้าไปยังชีวิตส่วนตัวของเรา จุดประสงค์สูงสุดของพระคุณคือที่จะนำทุกสิ่งเกี่ยวกับเราไปยังความกลมกลืนกับพระลักษณะของพระเจ้า (2:1; [2 คร. 12:9](#)) ไม่ว่าเราจะทำงานมากแค่ไหน นอกจากว่าพระเจ้าเพิ่มพระคุณ (การช่วยเหลือ) ของพระองค์ งานของเราจะไม่เป็นไปตามที่คาด และแม้ว่าพระองค์เตรียมพระคุณให้ เราต้องทำงานอย่างขยันอีกด้วย หากไม่แล้วงานของเราจะไม่เป็นไปตามที่คาด

ตาม 2 ทิโมธี วิธีต่างๆ ของผู้รับใช้คริสเตียนคือ การสร้างและการสาธิต

ผู้นำของประชากรของพระเจ้าต้องมุ่งไปยังการพัฒนาคุณลักษณะและความประพฤติที่บริสุทธิ์ในชีวิตของบรรดาผู้ที่อยู่ภายใต้การดูแลของเขาหรือเธอ เขาหรือเธอควรแสวงหาที่จะเสริมสร้างธรรมิกชน เพื่อว่าพวกเขาสามารถบรรลุหน้าที่ของพวกเขาได้ [2 ทิโมธี 3:16-17](#) ให้ขบวนการ สิ่งนี้เกิดขึ้นผ่านทางคำสั่งที่มีสิทธิอำนาจ การแก้ไข การฟื้นฟู และการนำพาที่อดทน

ประการที่สอง ผู้รับใช้ต้องสาธิตชีวิตของเขาหรือของเธอเองถึงสิ่งที่เป็นการอยู่ในทางพระเจ้าและความชอบธรรมอีกด้วย เขาหรือเธอต้องให้แบบอย่างแก่ผู้คนที่พวกเขาสามารถทำตามได้ เช่นเดียวกับข้อมูลที่พวกเขาสามารถเชื่อได้ (1:8; 2:22-23)

งานที่สำคัญที่สุดของผู้รับใช้มีสองอย่างคือ เขาต้อง *รู้พระคัมภีร์* และ *ป่าวประกาศพระคัมภีร์* ความรู้ถึงพระคำริทั้งสิ้นของพระเจ้านั้นสำคัญ (3:14-15) เราต้องรู้พระวจนะเพราะว่านั่นคือสิ่งที่พระเจ้าใช้เพื่อจะสร้างประชากรของพระองค์ เราต้องรู้พระวจนะอีกด้วยเพราะว่าทางความเชื่อซาทูนของเราในพระวจนะของพระเจ้านั้นที่พระเจ้าทำให้เราเชื่อซาทูน และเปลี่ยนชีวิตของเราไปสู่แบบอย่างที่เราต้องเป็น ในขณะที่การป่าวประกาศพระวจนะไม่ใช่ยอดรวมของพันธกิจศิษยาภิบาล อย่างปราศจากความสงสัยแล้วมันเป็นหน้าที่ต่อสาธารณะที่สำคัญที่สุด (4:1-2)

การวิงวอนที่ยิ่งใหญ่ของเปาโลในจดหมายนี้คือ “จงทำพันธกิจของท่าน” (4:5)

เกี่ยวกับแหล่งของเขานั้น ผู้รับใช้ต้อง “ทำให้” “ของประทาน” ของเขาหรือของเธอ “รุ่งเรืองขึ้น” (1:6) เพื่อจะบรรลุพันธกิจของเขาหรือของเธอ เราต้องกระตุ้นประทานต่างๆ ของเราบางครั้งบางคราว สิ่งเหล่านั้นมีแนวโน้มที่จะลดลงถ้าเราไม่ใช้ อย่างที่ความสามารถที่ไม่ได้ใช้อื่นๆ มีแนวโน้มที่จะลดลง เราอยู่ในอันตรายของการเยือกเย็น เราต้องใช้และแสวงหาที่จะพัฒนาของประทานของเราเรื่อยไป นักเปียโนที่มีชื่อเสียงและนายกรัฐมนตรีคนที่สองของโปแลนด์ชื่อ อิกนาซี เจน พาเครตส์ก็ได้กล่าวว่า “ถ้าข้าพเจ้าไม่ฝึกหัดหนึ่งวัน ข้าพเจ้าสังเกตได้ ถ้าข้าพเจ้าไม่ฝึกหัดสองวัน ผู้วิจารณ์สังเกตได้ ถ้าข้าพเจ้าไม่ฝึกหัดสามวัน ทุกคนสังเกตได้”

เรามีความรับผิดชอบที่สองเกี่ยวกับแหล่งของเรา เราต้องดึงกำลังจากพระคุณของพระเจ้า (2:1) ที่จะทำสิ่งนี้ เราต้องใช้วิธีของพระคุณ คือ การอธิษฐาน การอ่านพระคัมภีร์เชิงภาวนา การสามัคคีธรรมกับคริสเตียนคนอื่นๆ และการใคร่ครวญที่พระคริสต์

เกี่ยวกับวิธี เปาโลวิงวอนให้ “ให้ความขยัน” แก่งานแห่งการสร้างของเรา (2:15) การรับรองของพระเจ้าเรียกร้องความรื้อร่นในพันธกิจ ไม่ใช่การรับใช้ที่ไม่เต็มใจหรือเหลวไหล ในวัฒนธรรมหลังสมัยใหม่ หลายคนเต็มใจที่จะทำแค่พอเพื่อจะผ่านไป อดีตศิษยาภิบาลของข้าพเจ้าได้ยื่นเตือนเราบางครั้งบางคราวในที่ประชุมว่า “ของคุณภาพต่ำที่บริสุทธิ์ก็ยังคงเป็นของคุณภาพต่ำ” ข้าพเจ้ารักที่จะดูการแข่งขันกีฬาโอลิมปิก เพราะว่าการอุทิศตนของนักกีฬาเหล่านั้นท้าทายให้ข้าพเจ้าที่จะทำดีที่สุดในการวิ่งแข่งของคริสเตียน

งานของผู้นำแห่งการสำแดงแบบอย่างแก่คริสตจักรเรียกร้องว่าเราต้องหนีจากบางสิ่งและติดตามสิ่งอื่น (2:22) บางทีชีวิตภายในของเรากระทบต่อความสามารถของเราที่จะสำแดงความจริงมากกว่าความสามารถของเราที่จะป่าวประกาศความจริง นั่นคือเหตุที่เราต้องปลุกฝังความบริสุทธิ์ในชีวิตความคิดของเราเช่นเดียวกับในอุปนิสัยทางกายภาพทุกวัน

เราบรรลุความรับผิดชอบของเราที่จะรู้พระคัมภีร์เมื่อเราเข้าสนิทในพระคัมภีร์ (3:14) เราต้องไม่ละเลยพระคัมภีร์วันต่อวัน เราต้องอ่าน ท่องจำและภาวนาพระวจนะ บ่อยๆ และ ตามปกติ คุณคิดเกี่ยวกับพระคัมภีร์ในเวลาว่าง คุณมากแค่ไหน จงอธิษฐานว่าพระเจ้าจะให้ความอยากที่มีต่อพระวจนะของพระองค์แก่คุณ

เราบรรลุความรับผิดชอบของเราที่จะป่าวประกาศพระคัมภีร์เมื่อเรา “พร้อมในช่วงเหมาะสมและไม่เหมาะสม” (4:2) ไม่มี “ฤดูกาล” สำหรับการป่าวประกาศความจริงของพระเจ้า เราควรพร้อมที่จะทำอยู่เสมอ ข้าพเจ้าเข้าใจว่าในบางรัฐของอเมริกา แพทย์สามารถถูกนำไปยังศาลและถูกฟ้องร้องได้ถ้าเขาหรือเธอเห็นอุบัติเหตุที่คุกคาม

ชีวิตและไม่ได้ทำสิ่งใดในการช่วยเหลือ บรรดาผู้ที่มิข่าวประเสริฐที่ช่วยให้รอดควรพร้อมและเต็มใจที่จะจัดเตรียมการช่วยเหลือ ณ เวลาใดและที่ใดก็ตามมากแค่ไหน

สิ่งเหล่านี้เป็นการเปิดเผยของเปาโลถึงเคล็ดลับของความสำเร็จในพันธกิจ ตอนนี้ขอให้ข้าพเจ้าทำการประยุกต์ใช้บางอย่างของเนื้อหาของจดหมายฝากนี้

หนึ่ง จงพิจารณาการประยุกต์ใช้บางอย่างกับคริสตจักร มันคือการป่าวประกาศความจริงของพระเจ้าทั้งในคริสตจักรและในโลกที่จะทำให้คริสตจักรแข็งแกร่งและมั่นคง พระวาระของพระเจ้าเป็นแหล่งที่สำคัญที่สุดของเรา คริสตจักรต้อง “ประกาศพระวาระ”!

คริสตจักรต้องให้ความสนใจแก่ทั้งการคิดที่ถูกต้องและการกระทำที่ถูกต้องอีกด้วย การคิดที่ถูกต้องเป็นพื้นฐานต่ออุปนิสัยที่ถูกต้อง คริสตจักรต้องปฏิบัติและประกาศการอยู่ในทางพระเจ้า พระวาระของพระเจ้าขาดไม่ได้สำหรับวัตถุประสงค์ทั้งสอง คริสตจักรต่างๆ ที่เน้นการป่าวประกาศพระวาระก็มีประสิทธิภาพในส่วนหน้าทั้งสองนี้ นี่คือเหตุผลหลักตามปกติที่คริสตจักรแบบอิวานเจลลิคอลลิตีโต

ยิ่งกว่านั้น คริสตจักรต้องรู้พระวาระอย่างเต็มที่และป่าวประกาศพระวาระอย่างสัตย์ซื่อ นี่เป็นงานที่ยิ่งใหญ่ของคริสตจักรในโลก ดี. มาร์ติน ลอยโจนส์ได้แสดงความคิดเห็นดังต่อไปนี้ในคำเทศนาที่เขาได้เทศน์ในวันที่ 28 เดือนเมษายนปี ค.ศ. 1929

“มันไม่บ่อยที่ข้าพเจ้าทำการอ้างอิงส่วนตัวใดๆ จากธรรมาสันนี้ แต่เขานี้ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณเจ้าต้องกล่าวถึงประสบการณ์ที่ส่งผลต่อหัวข้อนี้ทีเดียว [เขาได้เทศนาใน [มธ. 22:20-21](#): “เพราะฉะนั้น ของของซีซาร์จงถวายแด่ซีซาร์ และของของพระเจ้าจงถวายแด่พระเจ้า”] เมื่อข้าพเจ้าได้มาที่นี่ [ในฐานะศิษยาภิบาลของคริสตจักรนี้] ผู้คนได้กล่าวต่อข้าพเจ้าว่า ‘ทำไมสละงาน ที่ดี อาชีพ ที่ดี คือ อาชีพการแพทย์ ทำไมสละ สิ่งนั้น? ตัวอย่างเช่น ถ้าคุณสามารถเป็นคนรับแพคเกจพินันและต้องการที่จะสละ สิ่งนั้น เพื่อจะประกาศข่าวประเสริฐ เราจะเข้าใจและเห็นด้วยกับคุณและกล่าวว่าคุณกำลังทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่ แต่ การแพทย์ คือ อาชีพ ที่ดี ซึ่งรักษาคนเจ็บป่วยและบรรเทาความเจ็บปวด! แม้กระทั่งชายคนหนึ่งได้กล่าวว่า ‘ถ้าคุณได้เป็นนักกฎหมาย [ทนายความ] และได้สละมัน ข้าพเจ้าจะให้การแกะที่หลัง แต่ที่จะสละ การแพทย์! ข้าพเจ้าได้รู้สึกกล่าวต่อพวกเขาว่า ‘ถ้าพวกคุณรู้เกี่ยวกับงานของแพทย์มากขึ้น พวกคุณจะเข้าใจ แต่เราใช้

เวลาส่วนใหญ่ของเราในการช่วยให้ผู้คนที่จะหายเพื่อจะกลับไปสู่บาปของพวกเขา! ข้าพเจ้าได้เห็นพวกเขาคนเดียวคนไข้ของพวกเขา ข้าพเจ้าได้กล่าวต่อพวกเขาถึงวิญญาณที่ไม่ตายของพวกเขา พวกเขาได้สัญญาสิ่งใหญ่ต่างๆ จากนั้นเมื่อพวกเขาคืน และพวกเขาได้กลับไปสู่บาปเก่าของพวกเขา! ข้าพเจ้าได้เห็นที่ข้าพเจ้าได้ช่วยเหลือผู้ชายเหล่านี้ที่จะทำบาปและข้าพเจ้าได้ตัดสินใจว่าจะไม่ทำอีกต่อไป ข้าพเจ้าต้องการที่จะรักษาวิญญาณ ถ้าชายคนหนึ่งมีร่างกายที่เป็นโรคและวิญญาณของเขาสบายดี เขาก็สบายดีจนถึงบั้นปลาย แต่ชายคนหนึ่งที่มีร่างกายที่ดีและวิญญาณที่เป็นโรคก็สบายดีเป็นเวลา 60 ปีหรือทำนองนั้นและจากนั้นเขาจะต้องเผชิญกับนิรันดกาลแห่งนรก ฮ่า เช่นแล้ว! บางครั้งเราต้องสละสิ่งเหล่านั้นที่ดีเพื่อสิ่งที่ดีที่สุดของทุกสิ่งคือ ความยินดีแห่งความรอดและความใหม่ในชีวิต”[6]

เป็นที่ชัดเจนว่า พระเจ้าทรงเรียกหลายคนที่จะรับใช้พระองค์ในแวดวงการแพทย์ แต่ข้าพเจ้าคิดว่ามุมมองของลอร์ด โจนส์นั้นน่าสนใจ

สุดท้าย จงพิจารณาการประยุกต์ใช้สามอย่างสำหรับผู้รับใช้หรือผู้นำคริสตจักรแต่ละบุคคล

หนึ่ง พระเจ้าจะ *ปกป้อง* ชีวิตของบรรดาผู้ที่ปกป้องพระวาระของพระองค์ (1:12, 14) ไม่มีที่ที่ปลอดภัยกว่าการทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า

ประการที่สอง พระเจ้าได้ให้ *พระคัมภีร์* แก่เรา *ด้วยความวางใจ* เพื่อจะส่งต่อเพื่อว่าคนอื่นๆ จะได้รับประโยชน์จากพระคัมภีร์ (2:2) เรามีพันธะที่จะทำสิ่งนี้ (เปรียบเทียบ [1 คร. 9:16](#))

ประการที่สาม เรามีความรับผิดชอบที่จะ *สวดขี้อ* ต่อความวางใจของเรา เปาโลกล่าวว่าสิ่งนี้เป็นจริงในจดหมายนี้เนื่องด้วยเหตุผลสามประการคือ หนึ่ง พระคริสต์จะเสด็จกลับมาในไม่ช้า สอง มีการเลิกเชื่อเพิ่มขึ้นในคริสตจักร สาม มีช่องว่างที่เปิดออกอยู่เสมอในตำแหน่งของการเป็นผู้นำของคริสตจักรโดยการตาย (เปาโล) และการละทิ้ง (เดมาสและคนอื่นๆ) 2 ทิโมธีเน้นถึงความสวดขี้อ

มีการเปลี่ยนแปลงที่ต่อเนื่องในการเป็นผู้นำของคริสตจักร อย่างไรก็ตาม การประกาศพระวาระของพระเจ้าโดยผู้นำของคริสตจักรต้องดำเนินการที่จะมีลำดับความสำคัญสำหรับคริสตจักรเพื่อจะบรรลุจุดประสงค์ของคริสตจักรในโลกนี้ต่อไป นี่เป็นถ้อยคำแห่งเนื้อหา[7]

การอธิบาย

I. การทักทาย 1:1-2

อย่างเช่นเคย เปาโลใช้ถ้อยคำเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ อย่างมากในการทักทายของท่าน ส่วนหนึ่งก็เพื่อจะจัดตั้งน้ำเสียงสำหรับการเน้นของท่านในทั้งหมดของจดหมายฝากนี้ มีสิ่งเจาะจงสามอย่างเท่านั้นที่ซึ่งทักทายนี้แตกต่างจากการทักทายใน 1 ทิโมธี

หนึ่ง เปาโลถือว่าการทรงเรียกของท่านในฐานะอัครทูตเป็น “น้ำพระทัยของพระเจ้า” (ข้อ 1) ไม่ใช่เป็น คำสั่งของพระเจ้า การใช้ถ้อยคำที่นี้คือสิ่งที่เปาโลได้ใช้ในจดหมายฝากอื่นๆ ของท่าน (1 และ 2 โครินธ์ เอเฟซัส และ โคลโลสี) คำศัพท์สองคำก็คล้ายกันอย่างมากในความหมาย เมื่อเพื่อนๆ ทั้งเราไปและการต่อต้านที่รุนแรง ก็ไม่มีสิ่งใดที่ให้ความมั่นใจแก่คริสเตียนเหมือนความแน่ใจที่ว่าเรากำลังทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าอยู่

“ไม่มีคริสเตียนคนไหนที่ถูกเลือกให้เป็นคริสเตียนเพื่อเห็นแก่ตนเองอย่างสิ้นเชิง เขาถูกเลือกเพื่อสิ่งที่เขาสามารถทำเพื่อคนอื่นๆ ได้”^[8]

ประการที่สอง อัครทูตนี้กล่าวว่า การทรงเรียกของท่านในฐานะอัครทูตเป็น “ตาม” (นั่นคือ “เนื่องจาก” หรือ “ในความสอดคล้องกับ” หรือ ทั้งสองอย่าง) “พระสัญญาแห่งชีวิตที่มีในพระเยซูคริสต์” (ข้อ 1) พระสัญญานี้เป็นส่วนหนึ่งของเนื้อหาข่าวประเสริฐและที่นี้บางทีมันอ้างอิงถึงข่าวประเสริฐโดยรวม (เปรียบเทียบ ข้อ 9-11)

“... ในสถานการณ์ต่างๆ ของท่านนั้น บางทีเปาโลคิดถึง “ชีวิต” (นิรันดร์) ในฐานะบางสิ่งที่ยังไม่ได้รับอย่างเต็มที่ ดังนั้นจึงเป็นการอ้างอิงถึง *พระสัญญา* (เปรียบเทียบ [1 ทธ. 6:19](#))”^[9]

“เป็น *พระสัญญา* ของพระเจ้าที่เปาโลเชื่อมั่นว่าท่านต้องกระจายทั่วโลก ไม่ใช่ *การคุกคาม* ของพระเจ้า สำหรับเปาโล คริสต์ศาสนาไม่ใช่การคุกคามของการกล่าวโทษ แต่เป็นข่าวดีแห่ง *ความรอด*”^[10]

ในจดหมายฝากนี้ เปาโลเน้นถึงความสำคัญของความสัตย์ซื่อ คือ ความสัตย์ซื่อของพระเจ้า ความสัตย์ซื่อของเปาโล ความจำเป็นของทิโมธีที่จะยังคงสัตย์ซื่อ และความสัตย์ซื่อหรือความไม่สัตย์ซื่อของเพื่อนร่วมงานของ

เปาโลและผู้รับใช้คนอื่นๆ ของพระคริสต์ เปาโลพึ่งพาพระเจ้าที่จะสัตย์ซื่อและจัดเตรียมสิ่งที่พระองค์ได้สัญญาไว้ นั่นคือ ชีวิตนิรันดร์ในพระคริสต์ พระเจ้าได้เรียกให้ท่านที่จะป่าวประกาศพระสัญญาในในฐานะ “อัครทูต”

ประการที่สาม เปาโลอ้างอิงถึงทิโมธีในฐานะ “บุตรที่รัก” (ข้อ 2) การอธิบายนี้เน้นถึงความรักใคร่ที่เปาโลรู้สึกต่อทิโมธี และความสัมพันธ์ของท่านกับเขาในฐานะบุตร *ฝ่ายวิญญาณ* ของท่าน และผู้ที่อยู่ในอุปถัมภ์ที่ท่านได้เลี้ยงดูในความเชื่อ ท่านอ้างอิงถึงทิโมธีในจดหมายฝากที่ได้รับการคลอใจทั้งหมดของท่านยกเว้นพระธรรมกาลาเทีย เอเฟซัสและทิตัส

II. การขอบคุณสำหรับเพื่อนร่วมงานที่สัตย์ซื่อ 1:3-18

ในส่วนหลักแรกของจดหมายฝากนี้ เปาโลขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับทิโมธีและหนุนใจให้เขาที่ยังคงสัตย์ซื่อ ท่านระลึกถึงความไม่สัตย์ซื่อของเพื่อนร่วมงานคนอื่นๆ และใช้แบบอย่างของพวกเขาที่จะทำลายทิโมธีที่ยังคงสัตย์ซื่อต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าและการทรงเรียกของเขา

ก. ความสัตย์ซื่อในอดีตของทิโมธี 1:3-7

เปาโลขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับความสัตย์ซื่อในอดีตของทิโมธีที่มีต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าและหนุนใจให้เขาที่จะสัตย์ซื่อต่อไป เพื่อที่จะเสริมกำลังใจของทิโมธีเมื่อพิจารณาถึงการเลิกเชื่อที่เพิ่มขึ้นและการตัดสินใจโดยหลายคนที่จะละทิ้งเปาโล

1:3-4 ในจดหมายฝากฉบับแรกของท่านถึงทิโมธี เปาโลได้กล่าวขอบพระคุณสำหรับความรอดและพันธกิจของท่านเอง (1ทธ.1:12) ในจดหมายฝากฉบับที่สองนี้ ท่านเริ่มต้นด้วยการขอบพระคุณสำหรับความรอดและพันธกิจ *ของทิโมธี*

การอ้างอิงของเปาโลถึง “บรรพบุรุษทั้งหลาย” (บรรดาผู้เชื่อชาวยิวที่ยำเกรงพระเจ้าผู้ซึ่งได้มีชีวิตอยู่ก่อนการตายของพระคริสต์) ของท่านดูเหมือนผิดปกติ อย่างไรก็ตาม ตลอดจดหมายฝากนี้ เปาโลมองกลับไปยังอดีตและมองไปข้างหน้ายังอนาคตเมื่อท่านจะไม่มีชีวิตอยู่บนโลกอีกต่อไป การอ้างอิงนี้เปิดเผยว่าเปาโลถือว่าพันธกิจของท่านเองเป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินต่อไปของแผนการยิ่งใหญ่ที่ดำเนินไปแห่งทุกสมัยของพระเจ้า ท่านเป็นหนึ่งในผู้สัตย์ซื่อตลอด

ประวัติศาสตร์ ผู้ซึ่งได้รับใช้พระเจ้าอย่างจงรักภักดีและจริงใจพร้อมกับ “มนิธรรมอันบริสุทธิ์” (เปรียบเทียบ [1 ทธ. 1:5, 19; 3:9](#))

“สองหัวข้อนี้คือการรวมกันกับเปาโลและมรดกตกทอดฝ่ายวิญญาณที่จัดตั้งพื้นฐานแห่งการหนุนใจของเปาโลในครั้งแรกของจดหมายฝากนี้และถูกทักทอตลอดครึ่งหลัง สิ่งเหล่านี้จัดเตรียมการมองส่วนตัวไปยังหัวใจของเปาโลและเปิดเผยความรักและความเป็นห่วงของท่านที่มีต่อทิโมธีสหายที่ดีของท่าน”[\[11\]](#)

“ที่จะมีมนิธรรมที่ดีหรือบริสุทธิ์ไม่ได้หมายถึงว่าเราไม่เคยทำบาปหรือไม่ได้ปฏิบัติกรกระทำแห่งบาป ตรงกันข้าม มันหมายถึงว่าทิศทางและแรงจูงใจที่แฝงอยู่ของชีวิตคือที่จะเชื่อฟังและทำให้พระเจ้าโปรดปราน เพื่อว่าการกระทำแห่งบาปถูกตระหนักอย่างเป็นประจำเช่นนั้นและถูกเผชิญหน้าต่อพระพักตร์พระเจ้า ([1 ยน. 1:9](#))”[\[12\]](#)

อย่างไม่สงสัยว่าเปาโลได้อธิษฐานเพื่อทิโมธีอยู่บ่อยๆ (“ทั้งกลางวันกลางคืน”) และเมื่อท่านทำท่านได้ขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับสหายของท่าน ทิโมธีเป็นหนึ่งในสหายที่ใกล้ชิดที่สุดของเปาโล และเป็นที่ชัดเจนว่าเขายังคงทำงานในเมืองเอเฟซัส (เปรียบเทียบ [4:19-20](#)) ซึ่งเป็นเมืองที่เปาโลได้ใช้เวลาอย่างมากที่นั่น เปาโลได้มีเวลามากมายที่จะอธิษฐาน เนื่องจากว่าท่านได้อยู่ในคุกอีกครั้งหนึ่ง (เปรียบเทียบ [4:9, 16, 21](#)) มันไม่ใช่ดีเท่าที่นั่นที่จะอธิษฐานเพื่อแต่ละบุคคลแต่มันหนุนใจของพวกเขาอีกด้วยเมื่อเราบอกพวกเขาว่าเราอธิษฐานเผื่ออย่างที่เปาโลได้ทำที่นี่

แม้ว่าเปาโลยินดีอย่างต่อเนื่อง ชีวิตของท่านก็ไม่ได้ “เต็มไปด้วยความยินดี” เมื่อท่านได้เขียนจดหมายนี้ ท่านปรารถนาให้ทิโมธีจะมาเยี่ยมท่าน เป็นที่ชัดเจนว่า เมื่อพวกเขาได้จากกันครั้งล่าสุด บางทีเป็นเหตุการณ์ที่ถูกอ้างอิงถึงใน [1 ทิโมธี 1:3](#) ทิโมธีได้ยอมรับการแยกจากกันของพวกเขาอย่างยากลำบากอย่างมาก (“ข้าพเจ้า [เปาโล] ระลึกถึงน้ำตาของท่าน”) การกลับมารวมกันใหม่จะหนุนใจทิโมธีอีกด้วย

“หนึ่งในลักษณะที่น่าหลงใหลของการศึกษาเกี่ยวกับงานเขียนของเปาโลคือ ความเป็นมนุษย์เป็นอย่างมากของคนของพระเจ้าคนนี้ เปาโลเป็นทหารที่กล้าหาญ แต่ท่านก็มีใจที่อ่อนโยน”[\[13\]](#)

1:5

เปาโลยินดีต่อ “ความเชื่อที่จริงใจ” แท้จริงของทิโมธี ซึ่งการยังคงศรัทธาของเขาต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นเวลานาน ได้พิสูจน์แล้ว ความเชื่อของทิโมธีนั้นบริสุทธิ์ไม่ได้ผสมกับความไม่วางใจ และความไม่เชื่อ

“ไม่มีการคลงใจที่ใหญ่กว่าการที่จะรู้สึกว่ามีใครคนหนึ่งเชื่อในเรา การวิงวอนต่อเกียรติก็มีประสิทธิภาพมากกว่าการคุกคามแห่งการลงโทษ ความกลัวที่จะทำให้บรรดาผู้ที่รักเราผิดหวังเป็นความกลัวที่ทำให้บริสุทธิ์”[\[14\]](#)

“ยูนิสมารดา” (ตามตัวอักษรหมายถึง ชัยชนะที่ดี) และ “โลอิสยาย” ของทิโมธี ได้สำแดงถึงความเชื่อที่มั่นคงในพระคริสต์ อย่างไม่สงสัยว่า พวกเขาเป็นเครื่องมือในความรอดของทิโมธี ลักษณะฝ่ายวิญญาณเช่นเดียวกับฝ่ายร่างกายบ่อยครั้งก็สืบทอดจากชนรุ่นหนึ่งไปยังชนรุ่นถัดไป

“ต้นตระกูลที่ดีเป็นหนึ่งในของขวัญที่ยิ่งใหญ่ที่สุดซึ่งมนุษย์สามารถมีได้ จงให้เขาขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับสิ่งนั้น และอย่าให้เขานำความเสื่อมเกียรติไปสู่สิ่งนั้นเลย”[\[15\]](#)

จดหมายจากเปาโลยิ่งเป็นส่วนตัวมากขึ้น ท่านก็อ้างอิงถึงชื่อส่วนตัวมากขึ้นอยู่บ่อยๆ[\[16\]](#) ท่านอ้างอิงถึง 22 คน โดยชื่อในจดหมายนี้และ 9 คนในฟีเลโมน

1:6

เมื่อพิจารณาถึงคุณภาพของความเชื่อของทิโมธี เปาโลกระตุ้นให้สหายที่หนุ่มกว่าของท่านที่จะไม่ละเลย แต่ที่จะ “กระตุ้น” การใช้ความสามารถที่พระเจ้าได้ให้มา (“ของประทานของพระเจ้า”) ของเขาเพื่อการรับใช้พระคริสต์ บุคคลใดก็ตามสามารถมีประสิทธิภาพน้อยลงในการใช้ความสามารถต่างๆ ของเขาได้ ถ้าเขาหรือเธอ ไม่ใช้ความสามารถเหล่านั้นตามปกติ นี่เป็นความหวังใจของเปาโล ท่านต้องการให้ทิโมธีที่จะกระตือรือร้นเรื่อยไป ท่านไม่ได้บ่งบอกว่าจะของประทานของทิโมธีได้จากเขาไป

“นายพลบรูท ผู้ก่อตั้งชาวเวชนอารีมีครั้งหนึ่งได้ส่งข้อความไปยังบรรดาผู้ที่อยู่ภายใต้เขาว่า ‘แนวโน้มของไฟคือที่จะดับ จงเฝ้าระวังไฟบนแท่นบูชาแห่งหัวใจของคุณ’ ใครก็ตามที่ดูแลเตาผิงก็รู้ว่ามันจำเป็นต้องได้รับการกระตุ้นเป็นครั้งคราว”[17]

ทิโมธีอาจได้รับความสามารถพิเศษต่างๆ จากองค์พระผู้เป็นเจ้าผ่านทางเปาโล ณ การแต่งตั้งของเขา (“ผ่านทางกรวางมือของข้าพเจ้า” [เปาโล] ; เปรียบเทียบ [1 ทธ. 4:14](#)) การให้สิ่งเหล่านี้ อาจเป็นพันธกิจแบบอัครทูตที่เฉพาะ ซึ่งได้สิ้นสุดลงพร้อมกับตำแหน่งนั้น ([อฟ.2:20 ฮบ.2:3-4](#))

“บางครั้งบางคราว ผู้รับใช้คริสเตียนทุกคนต้องกลับไปสู่การคลไ่งแห่งการแต่งตั้งของเขา ที่จะถูกย้ำเตือนถึงไม่ใช่แค่ความยิ่งใหญ่แห่งการทรงเรียกของเขา แต่ถึงความพอเพียงแห่งพระคุณของพระเจ้าซึ่งช่วยให้เขาสามารถปฏิบัติมันได้อีกด้วย ที่จริง ผู้ทำงานคริสเตียนทุกคนที่ได้เกี่ยวข้องกับงานที่ดูเหมือนเล็กน้อยก็เรียกร้องความแน่ใจที่ว่าพระเจ้าไม่เคยสั่งให้ใครก็ตามไปสู่งานโดยปราศจากการให้ของประทานพิเศษที่เหมาะสมสำหรับงานนั้น”[18]

อย่างไรก็ตาม มันดูเหมือนเป็นไปได้มากกว่าที่ว่า สิ่งที่ทิโมธีได้รับนั้นเป็นการให้ความสามารถของพระเจ้าที่จะทำงานที่ซึ่งพระเจ้าได้นำเขา ดังนั้น เราสามารถเข้าใจได้ว่า “ของประทาน” เป็นการให้ความสามารถหรือการประสิทธิ์ประสาทพิเศษโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (เปรียบเทียบ ข้อ 7)[19] เปาโลอาจได้อ้างอิงถึงการกลับใจเชื่อของทิโมธี ณ เวลาที่เปาโลได้วางมือบนเขาและเขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์[20]

“การวางมือไม่ใช่เป็นสาเหตุของการได้รับของประทานของทิโมธี แต่เป็นการรับรองและสัญลักษณ์ที่มองเห็นได้ของการได้รับ”[21]

1:7

เป็นที่ชัดเจนว่าทิโมธีได้ขยับจากพันธกิจบางอย่างเนื่องจาก “ความขี้ลาด” เปาโลย้ำเตือนเขาว่า “วิญญาณ” เช่นนั้น ไม่ได้มาจากพระเจ้า พระเจ้าทรงทำให้เรามีพลังฝ่ายวิญญาณ (นั่นคือ มีคุณลักษณะที่มีพลังซึ่งใช้สิทธิอำนาจอย่างกล้าหาญ เปรียบเทียบ [1 คร. 2:4](#)) ความรัก ([กท. 5:22](#)) และการบังคับตนเอง ([กท. 5:23](#)) การบังคับตนเองอ้างอิงถึงบุคคลที่มี “สมองที่ฉลาด”[22]

“ท่าน [เปาโล] กำลังคุณค่าทิโมธีอย่างอ้อมๆ สำหรับความซื่อสัตย์ของเขา แต่ทำให้การคุณค่าอ่อนลงโดยการรวมตัวท่านเองกับเขา”[23]

“ในการเขียนจากกรุงโรมเช่นเดียวกับการเขียนไปยังกรุงโรม [เช่นเปรียบเทียบ [รม. 1:16](#)] ท่านอาศัยฤทธิ์เดชในฐานะคุณลักษณะที่สำคัญของข่าวประเสริฐ ซึ่งเป็นฤทธิ์เดชที่จะพิสูจน์ว่าแข็งแกร่งกว่าจักรวรรดิแห่งอำนาจเปรียบเทียบ [1 คร. 4:19, 20](#)อีกด้วย”[24]

“เราควรเป็นคริสเตียนที่บังคับตนเองแทนที่จะเป็นทาสต่ออารมณ์ของเรา เราทุกคนถูกเคลื่อนไหวโดยอารมณ์ของเรา นั่นคือเหตุที่ผู้คนจะส่งเงินไปยังองค์กรต่างๆ ที่โฆษณาด้วยภาพของเด็กกำพร้าที่ยากจน หิวโหยและเล็กน้อย แต่คริสเตียนจะต้องไม่ถูกงู้อืดโดยอารมณ์ของพวกเขา อารมณ์ต่างๆ ของเราจะต้องไม่ควบคุมเรา เราจะต้องบังคับตนเอง”[25]

ข. คำกำชับให้ยังคงรักภักดี 1:8-14

ที่นี้เปาโลให้การกระตุ้นบางอย่างแก่ผู้ที่อยู่ในอุปถัมภ์ที่หนุ่มของท่านเพื่อจะหนุนใจให้เขาที่จะยังคงสัตย์ซื่อต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าต่อไป

1. การกระตุ้นให้กล้าหาญ 1:8-12

“มีพระคัมภีร์ไม่กี่ตอนในพันธสัญญาใหม่ที่มีความรู้สึกเช่นนั้นแห่งความสง่ามเต็มทีของข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ในและหลังพระคัมภีร์ตอนเหล่านั้น”[26]

1:8 เมื่อพิจารณาถึงการทำให้สามารถของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่เพิ่งอ้างอิงไปนั้น เปาโลแนะนำให้ทิโมธีที่จะไม่ยอมให้คนอื่น ๆ ที่จะข่มขู่เขา กาลอดีตของคำกริยากรีกที่แปลว่า “อับอาย” (*เอปไฟสทูนเชส*) ซึ่งให้เห็นว่าเปาโลไม่ได้บ่งบอกว่าทิโมธีรู้สึกอายเกี่ยวกับเรื่องนี้แล้ว เนื่องจากการต่อต้านนั้น เป็นที่ชัดเจนว่าทิโมธีได้ถูกทดลองให้แสดงออกถึงเครื่องหมายบางอย่างของความกระดากอายกับข่าวประเสริฐและกับเปาโล บางทีเนื่องจากท่านอยู่ในคุก [27]

อัครทูตนี้ย้ำเตือนทิโมธีว่าท่านได้อยู่ในคุกในฐานะ “นักโทษของพระคริสต์” เปาโลอ้างอิงถึงตัวท่านเองในฐานะนักโทษของพระคริสต์อย่างต่อเนื่อง (เปรียบเทียบ [อฟ. 3:1; 4:1](#); พม. 1, 9) ท่านถือว่าตัวท่านเองที่อยู่ในคุกก็ไม่ใช่เหตุผลอื่นนอกจากท่านได้รับใช้พระคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตั้งท่านไว้ที่นั่น ดังนั้นก็ไม่มีเหตุผลอะไรที่จะรู้สึกอับอายเกี่ยวกับสิ่งนั้น ตรงกันข้ามทิโมธีควรร่วมกับพี่เลี้ยงของเขาในการทนทุกข์เพื่อข่าวประเสริฐ ไม่จำเป็นว่าโดยการถูกจำคุกกับท่าน แต่โดยการประกาศข่าวประเสริฐอย่างกล้าหาญ (เปรียบเทียบ [รม. 1:16](#)) พระเจ้าจะให้อำนาจแก่เขาที่จะภาคภูมิใจโดยพระคุณของพระองค์[28]

“เปาโลแบ่งประเภทอุปนิสัยนี้อย่างหนักแน่นมากในแง่ของคุณค่าของเกียรติและความอับอายที่สำคัญต่อวัฒนธรรมนั้น... ในบริบทนี้ ประเด็นไม่ใช่ว่าทิโมธี รู้สึกถึงความกระดากอายหรืออับอายและกลั้มเหลวที่จะให้พยานนั้นมากสักเท่าไร แต่ที่ว่าโดยความล้มเหลวของเขา เขากำลังทำให้พยานทั้งหลายที่ถูกอ้างอิงถึงนั้นเสียชื่อเสียงหรืออับอายมากกว่า”[29]

“สิ่งที่พระวิญญาณทรงจัดเตรียมคือฤทธิ์เดชที่จะทนต่อความตึงเครียดที่มาจากการเป็นพยานถึงพระเจ้า ไม่ใช่การย้ายไปยังบางสถานที่ที่ปลอดภัย”[30]

“ทนายความที่เกษียณอายุคนหนึ่งได้ส่งข้อความนี้แก่ข้าพเจ้าซึ่งเขาได้พบในพินัยกรรม มันอ่านว่า ‘ข้าพเจ้าขอแสดงความพึงพอใจแห่งการทำมาหาเลี้ยงชีพไว้แก่บุตรชายของข้าพเจ้า เป็นเวลาสี่สิบห้าปีที่เขาได้คิดว่าความพึงพอใจนั้นเป็นของข้าพเจ้า เขาได้เข้าใจผิดไป’ และคริสเตียนหลายคนคาดหวังให้พระบิดาในสวรรค์ของพวกเขาที่จะทำสิ่งต่างๆ ให้ง่ายสำหรับพวกเขา”[31]

“ข้าพเจ้าเกรงว่าคริสเตียนหลายคนกำลังคิดเหมือนเด็กชายตัวเล็ก ในรวีวารศึกษาผู้ซึ่งครูได้ถามว่า ‘จอห์นนี่ คำอุปมาเรื่องใดที่เจ้าชอบมากที่สุด?’ เด็กชายตัวเล็กๆ ได้ตอบว่า ‘คำอุปมาเรื่อง que tous ont un pain et un poisson’ อย่าเป็นเช่นนั้นเลยสหายของข้าพเจ้า ชีวิตคริสเตียนไม่ใช่เพียงแห่งกุหลาบ เราจะต้องเป็น ‘ผู้มีส่วนร่วมแห่งการทนทุกข์ของข่าวประเสริฐตามฤทธิ์เดชของพระเจ้า’”[32]

1:9-11

ที่นี่เปาโลขยายความ *พระสิริ* ของ “ข้าวประเสริฐ” เพื่อที่จะกระตุ้นการชื่นชมข้าวประเสริฐในทิโมธีขึ้นมาใหม่ นี่เป็นหนึ่งในสิ่งที่เรียกว่าพระคัมภีร์ตอนเกี่ยวกับบทสวดทั้งเจ็ดในจดหมายเกี่ยวกับการอภิบาล ซึ่งทั้งหมดนั้นอธิบายถึงความสำคัญของความรอด (เปรียบเทียบ [1 ทธ. 1:15](#); [2:5-6](#); [3:16](#); [2 ทธ. 2:8-13](#); [ทต. 2:11-14](#); [3:3-7](#))^[33] พระเจ้าได้ “ช่วยกู้ (ช่วยให้อภัย) เรา” จากการลงโทษและอำนาจของบาป พระองค์ได้ “เรียกเรา” ผู้ “จุดประสงค์” ที่พิเศษ ไม่ใช่เนื่องจากเรา แต่โดยการเลือกอิสระของพระองค์ พระองค์ทรงทำให้เราสามารถที่จะบรรลุจุดประสงค์นี้โดย “พระคุณ” ที่เพียงพอของพระองค์ที่มายังเราในพระคริสต์ (เปรียบเทียบ [อฟ. 2:8-9](#))

“พระเจ้าไม่ได้เรียกเราเพราะว่าเราบริสุทธิ์ พระเจ้าได้เรียกเราเพื่อจะทำให้เราบริสุทธิ์”^[34]

การทรงเรียกของเราได้เกิดขึ้นก่อนการสร้างจักรวาล (“ตั้งแต่นิรันกาลทั้งหมด” เปรียบเทียบ [อฟ. 1:4](#); [รม. 16:25](#); [ทต. 1:2](#)) แต่พระเจ้าได้ “สำแดง” ความสง่างามเต็มที่มีของมันตั้งแต่พระคริสต์ได้เสด็จมาเท่านั้น พระเยซูคริสต์ได้ทำลาย (“ลบล้าง”) ผลกระทบของ “ความตาย” และทำให้มันเป็นไปได้สำหรับเราที่จะดำเนินชีวิตกับพระเจ้าอย่างเป็นนิรันดร์ได้ (“ได้นำชีวิตและสภาพอมตะ” มา) “ข้าวประเสริฐ” เป็นการสำแดง (“ให้ประจักษ์”) ของแผนการนี้ แต่ดูเหมือนว่าทิโมธีได้รู้สึกอับอายในเรื่องข้าวประเสริฐ! เปาโลยอมรับอย่างภูมิใจว่าจากทุกคนนั้นพระเจ้าได้แต่งตั้งท่านให้เป็น “นักเทศน์” หรือ ผู้ส่งข่าวสาร (ผู้ประกาศ) “อัครทูต” (ผู้ก่อตั้ง) และ “อาจารย์” (“ผู้ทำให้ถาวร”) แห่งชาวดินนี้ ช่างเป็นเกียรติและสิทธิพิเศษอย่างยิ่งที่จะสื่อสารข้าวประเสริฐ!

1:12

เปาโลได้ประสบกับการถูกจำคุกและความไม่สะดวกที่เชื่อมโยงกับมัน เพราะว่าท่านได้ประกาศข้าวประเสริฐ^[35] อย่างไรก็ตาม ท่าน “ไม่ได้อับอาย” ในเรื่องข้าวประเสริฐหรือในเรื่องตัวท่านเอง (เปรียบเทียบ [รม. 1:16](#)) ความมั่นใจของท่านอยู่ในตัวบุคคลของพระเจ้า ท่านเชื่อว่าพระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ พระเจ้าจะปกป้อง (“ป้องกัน”) บางสิ่ง ที่เปาโลได้วางไว้กับพระเจ้า สำหรับการปกป้องของพระองค์ (“สิ่งที่ข้าพเจ้าได้มอบไว้กับพระองค์”) และรักษาสິงนั้นไว้ “จนกว่าวัน (นั้น)” ที่ท่านจะเห็นพระคริสต์หน้าต่อหน้า ณ การรับขึ้นไปหรือความตาย (เปรียบเทียบ ข้อ 18; [1 คร. 3:13](#); [2 คร. 5:9-10](#))

“การฝาก” (ข้อ 14) ที่นี้อาจอ้างอิงถึงความจริงแห่งข่าวประเสริฐ (เปรียบเทียบ ข้อ 14; 2:2; [1 ทธ. 6:20](#))^[36] บางทีมันอ้างอิงถึงชีวิตของเปาโลรวมถึงงานของท่าน^[37] อีกมุมมองหนึ่งที่เป็นไปได้ก็คือว่า มันอ้างอิงถึงความเชื่อที่ได้มอบไว้กับเปาโลว่า ในเชิงเปรียบเทียบแล้ว ท่านจะส่งคืนแด่พระเจ้าเมื่อท่านได้เห็นพระองค์^[38] เปาโลใช้ศัพท์กรีกสำหรับ “การฝาก” (“สิ่งที่ได้มอบไว้” “การฝากที่ดี” “ทรัพย์สินสมบัติ”) ในประโยคสุดท้ายนี้ที่นี้และในข้อ 14 และใน [1 ทิโมธี 6:20](#) อีกด้วย

2. การกระตุ้นให้ปกป้องข่าวประเสริฐ 1:13-14

1:13 ทิโมธีได้รู้สึกถึงการทดลองที่จะเปลี่ยนแปลงข่าวสารของท่านเช่นเดียวกับที่จะหยุดประกาศข่าวสารนั้น ดังนั้นเปาโลได้กระตุ้นให้ท่านที่จะประกาศข่าวสารอย่างเดียวกันต่อไป (“รักษามาตรฐานแห่งคำสอนที่ถูกสั่งไว้”) ซึ่งท่านได้ยื่นจากเปาโลและที่จะทำอย่างนั้นด้วยการวางใจ (“ความเชื่อ”) ในพระเจ้าและ “ความรัก” สำหรับผู้คนที่พระเยซูคริสต์จะจัดหาให้

“ด้วยแนวทางที่มีทักษะตามปกติกับถ้อยคำของท่านนั้น ที่แท้เปาโลกำลังกล่าวอย่างที่ว่าพระเจ้าได้ปกป้องการฝากแห่งชีวิตของท่าน (และจะปกป้องการฝากของทิโมธี) ดังนั้นทิโมธีต้องปกป้องการฝากแห่งบัญญัติที่สัตย์ซื่อของข่าวประเสริฐที่พระเจ้าได้มอบไว้แก่เขาเช่นกัน”^[39]

1:14 ท่านควร “ปกป้อง” การสำแดง (“ทรัพย์สินสมบัติ”) ของพระเจ้าที่พระเจ้าได้ “มอบ” ไว้แก่ท่านในฐานะผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐ (เปรียบเทียบ [1 ทธ. 6:20](#)) ในสมัยโบราณ กฎเกณฑ์และการลงโทษที่เข้มงวดได้ควบคุมการดูแลบางสิ่งที่คุณคนหนึ่งได้ฝากแก่อีกคนหนึ่งเพื่อการเก็บไว้ในที่ปลอดภัย^[40] “พระวิญญาณบริสุทธิ์” ที่สถิตอยู่ (เช่นเดียวกับพระบุตร, ข้อ 13) จะทำให้ท่านสามารถทำอย่างนั้นได้

“การวิงวอนนั้นได้มาเป็นวงกลมเต็มที มันได้เริ่มต้นด้วยพระวิญญาณของพระเจ้าและฤทธิ์เดชของพระองค์และมันได้สิ้นสุดลงด้วยฤทธิ์เดชที่ทำให้สามารถของพระวิญญาณ”^[41]

ค. แบบอย่างของการรับใช้ที่สัตย์ซื่อและไม่สัตย์ซื่อ 1:15-18

ที่จะเน้นย้ำแก่ทิโมธีถึงความจำเป็นสำหรับเขาที่จะยังคงสัตย์ซื่อต่อการทรงเรียกของเขา เปาโลอ้างอิงการบันทึกถึงพันธกิจต่างๆ ของคริสเตียนคนอื่นๆ ผู้ซึ่งเป็นคนรู้จักที่สัมพันธ์กัน

1:15 บรรดาคริสเตียนในเมืองเอเฟซัส และในแคว้นเอเชียที่เมืองเอเฟซัสตั้งอยู่ได้ละทิ้งเปาโลโดยสิ้นเชิงจนท่านสามารถกล่าวได้ว่า “ทุกคน” ได้ “ผลจาก” ท่านไป สิ่งนี้ได้ทำให้เปาโลทนทุกข์ [42] เปาโลอาจได้หมายถึงผู้นำทั้งหมด หรืออดีตเพื่อนร่วมงานของท่านที่ได้ละท่านไว้ตามลำพังในคุกในกรุงโรม บางทีไม่ใช่ทุกคนจากคนเหล่านี้ได้หันเหไปจากข่าวประเสริฐ บางทีถ้อยคำนั้นเป็นการกล่าวเกินจริง [43] ทิโมธีเป็นคนสุดท้ายท่ามกลางกลุ่มนั้นที่จะรักษาความจริงรักภักดีของเขาต่อเปาโลและสนับสนุนท่าน และตอนนี้เขาได้ถูกทดลองที่จะละทิ้งท่าน ชื่อ “ฟีเจลัส” และ “เฮอร์โมเกเนส” ไม่ปรากฏที่อื่นในพระคัมภีร์ พวกเขาได้เป็นผู้สนับสนุนที่แข็งขันของอัครทูตนี้ในอดีต แต่ในที่สุดได้ผลจากท่านไปเหมือนคนที่เหลือ

“ข้อเหล่านี้ [ข้อ 10, 15, และ 16] แสดงว่าการถูกจำคุกในปัจจุบันของเปาโลรุนแรงกว่าการถูกจำคุกใน [กิจการ 28:23, 30-31](#) อย่างไม่สงสัย” [44]

1:16-18 บางคนได้แนะนำว่า “โอนสิโฟรัส” (ตามตัวอักษรหมายถึง “ผู้นำการช่วยเหลือมา”) อาจได้ตายไปเมื่อเปาโลได้เขียนจดหมายฝากนี้ เนื่องจากว่าเปาโลได้กล่าวถึงครอบครัว (“ครัวเรือน”) ของเขาเท่านั้น แต่สิ่งนั้นดูเหมือนเป็นไปไม่ได้สำหรับข้าพเจ้าเมื่อพิจารณาถึงข้อ 18

“ใน [กิจการ](#) ที่ไม่มีหลักฐานของเปาโลและเชคลา โอนสิโฟรัสถูกกล่าวถึงว่าเป็นผู้กลับใจเชื่อของเปาโลที่ได้ให้การรับรองแก่ท่านในการเยี่ยมชมเมืองอโคเนียมครั้งแรกของท่าน” [45]

ครอบครัวของโอนสิโฟรัสเป็นข้อยกเว้นต่อ “ทุกคน” ในข้อที่ผ่านมา (ข้อ 15) หรือบางทีพวกเขาได้รู้สึกแตกต่างออกไปและภายหลังได้ยืนยันถึงความจงรักภักดีของพวกเขาที่มีต่อเปาโลใหม่ ไม่ว่าในกรณีใด ครอบครัวของโอนสิโฟรัสได้เสาะหาเปาโลอย่างแข็งขันและไม่อับอาย และได้ปรนนิบัติท่านระหว่างการถูกจำคุกในปัจจุบันของท่าน สำหรับสิ่งนี้ เปาโลปรารถนาให้องค์พระผู้เป็นเจ้าที่จะสำแดง “ความเมตตา” แก่โอนสิโฟรัส ณ พระที่นั่งการพิพากษาของ

พระคริสต์ (เปรียบเทียบ “วันนั้น” ในข้อ 12) เพราะว่าไอเนลิโฟร์นัสได้ “พบ” เปาโล เปาโลหวังว่าไอเนลิโฟร์นัสจะ “พบ” ความเมตตาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า

ดูเหมือนว่าเปาโลได้นึกคิดจากที่ซึ่งพี่น้องทั้งหมดของท่านจะยืนอยู่ต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า ไอเนลิมีสก็อยู่ท่ามกลางพวกเขา นั่นคือ ณ พระที่นั่งการพิพากษาของพระคริสต์ พระเจ้าจะแสดงออกความไม่โปรดปรานต่อความล้มเหลวของคนอื่นๆ แต่ไอเนลิโฟร์นัสจะรอดพ้นความอับอายนั้น (เปรียบเทียบ 1 ยน. 2:28) อีกครั้งหนึ่งเปาโลใช้ความเป็นไปได้ของความอับอายที่จะกระตุ้นทิโมธี (เปรียบเทียบ ข้อ 8) ทิโมธีรู้เกี่ยวกับพันธกิจที่สัตย์ซื่อก่อนหน้านี้ของไอเนลิโฟร์นัสในเมืองเอเฟซัส เปาโลอ้างอิงถึงสิ่งนี้เช่นกัน เพื่อจะหนุนใจให้ทิโมธีที่จะโยนชะตาของเขาเข้าไปกับไอเนลิโฟร์นัสและครอบครัวของเขา แทนที่จะโยนเข้าไปกับบรรดาผู้ที่ได้ต่อต้านอัครทูตที่ถูกกล่าวโทษ

“อุปนิสัยทางศีลธรรมถูกเรียนรู้ได้ดีที่สุด โดยการสังเกตการอุทิศตนเช่นนั้น ในคนอื่นๆ ลูกๆ เรียนรู้อุปนิสัยนี้จากบรรดาพ่อแม่ คริสเตียนใหม่เรียนรู้มันจากคริสเตียนเก่า สุดท้ายแล้วอุปนิสัยทางศีลธรรมไม่สามารถถูกสอนได้โดยวิชาการสร้างคุณลักษณะในโรงเรียนเท่านั้น คริสเตียนต้องเห็นการอุทิศตนทางศีลธรรมเป็นแบบอย่างที่น่าหนักแน่นในคนอื่นๆ

“เปาโลไม่ได้ใช้อับอายที่จะนำเสนอตัวท่านเองในฐานะแบบอย่างเริ่มแรกที่ท่านให้แก่ทิโมธี ท่านไม่มีความสงสัยเลยว่าอุปนิสัยของท่านคู่ควรแก่การเลียนแบบ บรรดาผู้นำคริสเตียนในทุกวันนี้ต้องมีการอุทิศตนต่อพระคริสต์จนพวกเขาไม่อับอายที่จะพูดด้วยความถ่อมใจว่า ‘ถ้าคุณต้องการแบบอย่างที่จะทำตาม จงดูที่ข้าพเจ้า!’” [46]

III. การกระตุ้นให้พากเพียร บทที่ 2

เปาโลหนุนใจทิโมธีต่อไปที่จะยังคงสัตย์ซื่อต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าและต่อการทรงเรียกของเขา โดยการกำชับให้เขาที่จะอดทนต่อความยากลำบาก จากนั้นอีกครั้งหนึ่งท่านเน้นถึงความสำคัญของความสัตย์ซื่อในพันธกิจส่วนรวมของเขาและชีวิตส่วนตัวของเขา (เปรียบเทียบ 1 ทธ. 4:6-16)

ก. คำกำชับให้ทนการยากลำบาก 2:1-13

เปาโลหนุนใจทิโมธีต่อไปที่จะยังคงสัตย์ซื่อต่อการทรงเรียกของเขา เพื่อที่จะกระตุ้นให้เขาที่จะพากเพียรในพันธกิจของเขา

“ในส่วนแรกนี้ หัวข้อที่ถูกต้องกล่าวอย่างเจาะจงคือคำถามเกี่ยวกับการรับใช้และรางวัล”[47]

1. หน้าที่ของทิโมธี 2:1-7

“ต่อจากรูปแบบของความอับอายและความกล้าหาญ (1:15-18) เปาโลก็เริ่มดำเนินการกระตุ้นโดยตรงต่อทิโมธีและการส่งมอบภารกิจแบบเปาโลใหม่”[48]

2:1 การกำชับของเปาโลในข้อนี้เป็นกำชับโดยทั่วไป ความรับผิดชอบที่เจาะจงต่างๆ ก็ตามมาบนพื้นฐานของสิ่งที่ท่านได้เขียนแล้วนั้น เปาโลกระตุ้นให้ “บุตร” (คำกรีก *เทคนน* ตามตัวอักษรคือ “เด็ก” ซึ่งเป็นคำศัพท์ที่รักใคร่) ของท่านที่จะให้ “พระคุณ” ของพระคริสต์ให้อำนาจแก่เขา กาลปัจจุบันของมาลาเชิงบังคับของไวยากรณ์กรีก *เอนดูนามู* บ่งบอกถึงความจำเป็นสำหรับการพึ่งพาอย่างต่อเนื่องที่พระเจ้า บุคคลหนึ่งทำสิ่งนี้ขณะที่เขาหรือเธอดำเนินในการงานต่อพระวิญญูณของพระเจ้าและในความสอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้า จากนั้นพระเจ้าสามารถและจะจัดเตรียมกำลังให้ได้

“พระคริสต์ทรงเป็นไคนาโมสำหรับอำนาจเท่านั้นเมื่อและในขณะที่เราติดต่อกับพระองค์”[49]

2:2 อย่างที่เปาโลได้ส่งมอบเพลิงแห่งพันธกิจไปยังทิโมธี ดังนั้นตอนนี้ทิโมธีควรทำเพื่อคนอื่นๆ ที่ให้หลักฐานว่าพวกเขาจะ “สัตย์ซื่อ” เช่นกัน คนเหล่านี้ควร “สั่งสอน” (สอน) คนอื่นๆ ผู้ซึ่งจะติดตามพวกเขาตามลำดับ

“ในเชิงลบนั้น ความสัตย์ซื่อประกอบด้วยการที่พวกเขาไม่สูญเสีย ไม่ละเลย ไม่ละทิ้ง หรือไม่เป็นพยานเท็จ (เช่นพวกครูสอนเท็จที่ถูกอ้างอิงถึงในจดหมายนี้) ต่อสิ่งที่เปาโลได้กล่าว และในเชิงบวกนั้นก็ประกอบด้วยการที่พวกเขา ‘สอนพระวจนะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง’ (2:15)

“เนื่องจากว่างานที่ได้มอบหมายต่อบุคคลที่สัตย์ซื่อเหล่านี้เป็นงานแห่งการสอนคนอื่นๆเช่นกัน มันก็แน่นอนว่าพวกเขาเป็นกลุ่มเดียวกันของบุคคลที่เปาโลได้เขียนใน 1 ทิโมธี ซึ่งก็คือบรรดาผู้ปกครองที่ ‘ตราครุฑในการเทศนาและสั่งสอน’ (5:17) และในทิตัสเช่นกัน ซึ่งเป็นบรรดาผู้ปกครอง/ผู้ดูแลที่ ‘ยึดมั่นในพระวจนะอันสัตย์จริงตามคำสอน’ เพื่อว่าพวกเขาจะ ‘สามารถหนุนใจด้วยคำสอนที่ถูกต้องและชี้แจงต่อพวกคนที่คัดค้าน’ (1:9)”[50]

ขบวนการการสร้างสาวกนี้เกี่ยวข้องกับทั้งการสั่งสอนในความจริงแห่งความเชื่อและความเป็นเพื่อนในพันธกิจ การอ้างอิงถึง “พยานหลายๆคน” คงได้ย้ำเตือนทิโมธีถึงการประกาศที่กล้าหาญของเปาโลในหลายๆ โอกาส มันคงได้หนุนใจให้เขาที่จะรื้อฟื้นการอุทิศตนของเขาต่อข่าวประเสริฐที่เปลี่ยนแปลงชีวิตของเปาโลและต่อเปาโลเป็นส่วนตัว

“นี่เป็นการรับช่วงต่อแห่งพันธกิจแบบอัครทูตแท้ ไม่ใช่แวดวงที่ไม่ขาดสาย ซึ่งขยายกลับไปยังพวกอัครทูตเองเพื่อว่าการแต่งตั้งทั้งหมดที่ไม่ได้อยู่ในแวดวงนั้นก็ไม่มีผลบังคับ แต่การรับช่วงต่อแห่งหลักคำสอนแบบอัครทูตแท้ ซึ่งเป็นการมอบของสิ่งที่เรายังคงได้ยินจากเปาโลในงานเขียนของท่าน สิ่งนี้ได้ยึดถือไว้โดยเราด้วยใจที่สัตย์ซื่อพร้อมกับความสามารถที่จะสอนคนอื่นๆถึงสิ่งอย่างเดียวกันต่างๆ เป็นที่ชัดเจนว่าอัครทูตนี้ไม่ได้คาดหวังให้พวกครูสอนในอนาคตของคริสตจักรที่จะผลิตการสอนที่ใหม่หรือแตกต่าง”[51]

“คริสตจักรของคริสเตียนขึ้นอยู่กับ โഴ้ที่ไม่ขาดแห่งพวกครูสอน... ครูสอนเป็นข้อต่อใน โซ้ที่มีชีวิตซึ่งขยายอย่างไม่ขาดจากเวลาในปัจจุบันกลับไปยังพระเยซูคริสต์ สง่าราศีของการสอนก็คือว่ามันเชื่อมโยงปัจจุบันกับชีวิตบนโลกของพระเยซูคริสต์”[52]

2:3-4

พันธกิจที่ยาวนานของเปาโลกับทิโมธีได้รวมถึงความลำบากมากมาย ตอนนี้นั้ขณะที่ทิโมธีตั้งใจคอยที่จะฝึกฝนบรรดาคนหนุ่มกว่า เขาสามารถคาดหวังถึงสิ่งเดียวกันมากขึ้นได้ เปาโลได้กระตุ้นให้เขาที่จะจำนนต่อความยากลำบากต่างๆในฐานะ “ทหารที่ดี”

อัครทูตใช้ตัวอย่างประกอบสามอย่างเพื่อจะช่วยให้ทิโมธีชื่นชมความสอดคล้องที่สมเหตุสมผลของการกระตุ้นนี้ (เปรียบเทียบ [1 คร. 9:7, 10, 24](#)) ตัวอย่างประกอบอันแรกคือทหาร (เปรียบเทียบ [อฟ. 6:11-17](#); [1 ธส. 5:8](#)) การเน้นของเปาโลในตัวอย่างประกอบนี้อยู่ที่ความสำคัญของการเป็นอิสระจาก *การพัวพัน* กับเป้าหมายและกิจกรรมอื่นๆที่น้อยกว่าในขณะที่รับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้า สิ่งนี้เป็นบางสิ่งที่เปาโลได้เตือนทิโมธีมาก่อน ([1 ทธ. 6:3-16](#); เปรียบเทียบ [มธ. 13:22](#); [ลก. 8:14](#))

เป็นที่ชัดเจนว่า เปาโลไม่ได้หมายถึงว่าผู้รับใช้ควรใช้เวลาทั้งหมดของเขาต่อการเทศนาและการสั่งสอน *ตลอดเวลา* ไม่นับกิจกรรมการเย็บเดิ้นที่ใดๆ ท่านหมายถึงว่า เขาไม่ควรยอมให้หน้าที่อื่นๆ ที่จะดึงพลังงานหรือความสนใจของเขาไป หรือเบี่ยงเบนเขาไปจากรับผิดชอบหลักของเขาในฐานะทหารคริสเตียน

“คริสเตียนต้องจดต่อที่ความเป็นคริสเตียนของเขา นั่นไม่ได้หมายถึงว่าเขาต้องไม่พัวพันกับงานหรือธุรกิจทางโลก เขาต้องยังคงดำเนินชีวิตอยู่ในโลกนี้ และเขาต้องทำมาหาเลี้ยงชีพ แต่มันหมายถึงว่า เขาต้องใช้งานอะไรก็ตามที่เขาพัวพันที่จะดำเนินชีวิตและเพื่อจะสำแดงความเป็นคริสเตียนของเขา”[\[53\]](#)

เดมาสผู้ซึ่งเปาโลอ้างอิงถึงภายหลังก็ได้ปรากฏว่าเป็นทหารที่แยในเรื่องนี้ (เปรียบเทียบ [4:10](#)) อย่างที่ทหารธรรมดาต้องเด็ดเดี่ยวในจุดประสงค์ของเขา แข็งขันในการมีวินัยในตนเองของเขา และไม่สงสัยในการเชื่อฟังของเขา ทหารทุกคนของพระคริสต์ต้องเป็นเช่นนั้น

“การร้องขอของเปาโลแสดงถึงความสำคัญของการพัฒนาความสามารถที่จะแยกแยะระหว่างการทำสิ่งดีต่างๆและการทำสิ่งดีที่สุดต่างๆ บรรดาผู้รับใช้ของพระคริสต์ไม่ใช่แค่ที่จะเป็นคนที่ทำอะไรเล่นๆไม่จริงจังซึ่งมีความสามารถหลายด้านในการแสวงหาอันเล็กๆ น้อยๆในทุกประเภท พวกเขาเป็นผู้อุทิศตนที่มีจิตใจแข็งแกร่งของพระคริสต์ผู้ซึ่งเลือกลำดับความสำคัญที่ถูกต้องต่างๆ จากรายชื่อของการเลือกที่อาจเกิดขึ้นได้ต่างๆอย่างต่อเนื่อง”

[\[54\]](#)

2:5

ตัวอย่างประกอบอันที่สองของเปาโล ซึ่งก็คือ “นักกีฬา” เน้นถึงความจำเป็นที่จะรับใช้ตาม “กติกา” ที่พระเจ้าได้กำหนดไว้ ที่จะทำสิ่งนี้ เราต้องรับใช้ด้วยแรงจูงใจที่เหมาะสมพร้อมกับ ความบริสุทธิ์ของชีวิตและการเชื่อฟังต่อน้ำพระทัยทั้งสิ้นของพระเจ้าเพื่อจะได้รับการรับรอง ของพระองค์

“สิ่งนี้บ่งบอกถึงทั้งการฝึกฝนเพื่อการแข่งขันและกติกาคู่ควบคุมมัน”[55]

“. . . บรรดาผู้แข่งขัน ณ กีฬาโอลิมปิกได้ปฏิบัติตามรูปปั้นของเซอัสว่าพวกเขาได้อยู่ในการฝึกฝนที่เข้มงวดเป็นเวลาสิบเดือน (Pausanias, *Graec. deser.* v. 24. 9)”[56]

อย่างที่นักกีฬาที่ “แข่งขัน” ต้องปฏิเสธเขาเองหรือเธอเอง ทนต่อความลำบาก และพากเพียร จนถึงบั้นปลาย นักกีฬาฝ่ายวิญญาณทุกคนต้องเป็นเช่นนั้น วิลเลียม บาร์คเลย์ได้นำเสนอ ตัวอย่างประกอบดังต่อไปนี้ของการรักษากติกา:

“ไม่ว่าการโต้เถียงจะรุนแรงเพียงไร คริสเตียนต้องไม่ลืมความเอื้อเฟื้อของเขาไม่ว่ามันสำคัญเพียงไรที่จะชนะการโต้เถียง เขาต้องไม่ทำอะไรก็ตามแต่ที่จะ ชื่อสัตย์เกี่ยวกับจุดยืนของเขาเองและยุติธรรมพื่อต่อจุดยืนของฝ่ายตรงกันข้ามของเขา. . . บ่อยครั้งแล้วไม่มีความขมขื่นใดเหมือนความขมขื่นทางศาสนา แต่คริสเตียนแท้จริงว่ากติกาสูงสุดของชีวิตคริสเตียนคือความรัก และเขาจะนำความรักนั้นไปยังการโต้เถียงทุกอย่างและการโต้แย้งทุกอย่างที่เขาเกี่ยวข้อง”

[57]

2:6

ตัวอย่างประกอบอันที่สามของเปาโล ซึ่งก็คือ “กสิกรที่ตราครุฑ” เน้นถึงงานเหนื่อยยากที่จำเป็นถ้าบุคคลหนึ่งต้องการที่จะชื่นชมผลของการตราครุฑของเขาหรือของเธอ [58] กสิกรต้องดำเนินการที่จะ หว่าน เมล็ด และ รดน้ำ เมล็ดนั้นและดินต่อไป ถ้าเขาหรือเธอต้องการที่จะเก็บเกี่ยวผลของมัน (“ได้รับผลิตผลเป็นคนแรก”) ในทำนองเดียวกัน กสิกรสำหรับพระคริสต์ต้องหว่านและบำรุงเลี้ยงเมล็ดข้าวประเสริฐ ถ้าเขาหรือเธอคาดหวังที่จะเก็บเกี่ยวผลแห่งพระวามะของพระเจ้าในชีวิตของผู้คนในที่สุด

กสิกรต้องเรียนรู้ที่จะ *อดทน* ไม่มีสิ่งทีเรียกว่าผลลัพธ์ที่รวดเร็วเมื่อปลูกพืชผล ในทำนองเดียวกัน คริสเตียนต้องอดทนและไม่คาดหวังที่จะเห็นผลของการตรากตรำของเขาหรือของเธอทันทีทันใด ยิ่งกว่านั้นกสิกรต้องเต็มใจที่จะทำงาน ณ ชั่วโมงใดก็ตามซึ่งขึ้นอยู่กับความจำเป็นของพืชผลของเขา ดังนั้นคริสเตียนต้องเต็มใจที่จะทำงานเมื่อใดก็ตามที่ความจำเป็นเรียกร้องเช่นกัน

ตัวอย่างประกอบทั้งสามบ่งบอกถึงความพากเพียรที่แน่วแน่และจัดเตรียมการคาดหวังถึงรางวัลในขั้นสุดท้ายสำหรับผู้สัจซื่อ ภายหลังเปาโลจะใช้ตัวอย่างประกอบอีกสองอย่าง คือ คนขายของย่อยๆ ที่คัดสรรสินค้าของเขาอย่างมีทักษะ (ข้อ 15) และ ชาวประมงซึ่งพยายามที่จะจับบรรดาผู้ที่มารได้จับไปนั้นกลับคืนมา (ข้อ 26)^[59]

ในบทที่ 2 มีภาพพจน์ทางภาษาเจตอย่างอย่างแท้จริงที่แนะนำถึงการที่ผู้เชื่อควรทำหน้าที่อย่างไร คือ ในฐานะ บุตร (ข้อ 1) ทหาร (ข้อ 3-4) นักกีฬา (ข้อ 5) กสิกร (ข้อ 6) คนงาน (โดยเฉพาะอย่างยิ่งครูสอน ข้อ 15) ภาชนะ (ข้อ 21) และผู้รับใช้ (ข้อ 24)

2:7

เปาโลหนุนใจให้ทิโมธีที่จะใคร่ครวญถึง (“พิจารณา”) สิ่งที่ท่านเพิ่งได้เขียนไป (“สิ่งที่ข้าพเจ้าพูด”) ซึ่งรู้ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า” (บางทีคือ พระเยซู เปรียบเทียบ ข้อ 8) จะช่วยให้เขาเห็นปัญญา (“ให้ความเข้าใจแก่เขา”) ของถ้อยคำของท่าน ตัวอย่างประกอบต่างๆ ของเปาโลให้บทเรียนเชิงปฏิบัติหลายบทเรียนเมื่อบุคคลหนึ่งใคร่ครวญถึงสิ่งเหล่านั้น

“การเข้าใจความจริงฝ่ายวิญญาณไม่ใช่เรื่องราวของควมมีไหวพริบเฉียบแหลมทางจิตใจเป็นหลักแต่เป็นเรื่องราวของการรับคำสอนได้ฝ่ายวิญญาณ”

^[60]

2. แบบอย่างของพระเยซูและเปาโล 2:8-10

เปาโลดำเนินการต่อไปที่จะสนับสนุนการร้องขอของท่านที่จะ “ทนรับความทุกข์ยาก” (ข้อ 3) ด้วยแบบอย่างของพระเยซู (ข้อ 8) และท่านเอง (ข้อ 9-10) ข้อ 8-10 สร้างประโยคเดียวในคัมภีร์ไบเบิลซึ่งมีผลกระทบของการรวมพระเยซูและเปาโลไว้ในแบบอย่างตามลำดับของทั้งสอง เปาโลทำซ้ำแบบอย่างของพระเยซู

แน่นอนว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นแบบอย่างที่ยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งการทนรับความทุกข์ยากเพื่อจุดประสงค์ที่คู่ควร เปาโลกระตุ้นให้ทิโมธีที่จะใคร่ครวญถึง (“ระลึกถึง”) แบบอย่างของท่านอีกด้วย นี่เป็นที่เดียวในจดหมายฝากนี้ที่เปาโลเรียบเรียงนามของพระเยซูในลำดับนี้ (เปรียบเทียบ [1 ทธ. 6:3, 14](#); [ทต. 1:1](#); [2:13](#); [3:6](#)) บางที่ท่านทำอย่างนั้นเพื่อที่จะเน้นถึง “ความเป็นมนุษย์” ของพระเยซู และการประพุดติที่เป็นแบบอย่างของพระองค์

เปาโลอาจได้ตั้งใจให้การอ้างอิงของท่านถึงการเป็นขึ้นจากตายและเชื้อสายของพระเยซูที่จะกระตุ้นการใคร่ครวญถึงการแก้แค้นและการปกครองขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราตามหลังการทนทุกข์ของพระองค์ พระเยซูทรงเป็นจุดที่สูงที่สุดของเชื้อสายของบรรดาผู้ปกครองผู้ซึ่งพวกศัตรูของพระเจ้าได้ต่อต้านและข่มเหงอย่างต่อเนื่อง (เปรียบเทียบ กจ. 7)

“กาลสมบูรณของรูปแบบของคำกริยาที่เติม ed สำหรับ ‘ได้ถูกทำให้เป็นขึ้น’ บ่งบอกว่าเปาโลกำลังเน้นถึงผลลัพธ์ของการเป็นขึ้นจากตายของพระคริสต์ ซึ่งเป็นการสำแดงถึงความเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของพระองค์ ([รม.1:4](#)) แทนที่จะเป็นข้อเท็จจริงของการเป็นขึ้นจากตาย. . .”[\[61\]](#)

อีกมุมมองหนึ่งก็คือว่า กาลสมบูรณได้ถูกตั้งใจไว้เพื่อจะย้ำเตือนทิโมธีว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่กับท่านในขณะนี้ด้วยอำนาจที่เป็นขึ้นจากตาย[\[62\]](#)

“ประการที่สอง การอ้างอิงที่ว่าพระคริสต์ได้ ‘สืบเชื้อสายจากดาวิด’ แสดงให้เห็นว่าพระคริสต์มีคุณสมบัติแบบพระเมสสิยาห์และเป็นทายาทของพระสัญญาที่มีสง่าราศีต่างๆ ของพระเจ้าสำหรับดาวิด”[\[63\]](#)

มันเป็นการย้ำเตือนถึงความเป็นมนุษย์ของพระเยซูอีกด้วย ขณะที่เราระลึกถึงพระองค์ เราต้องระลึกถึงว่าพระองค์ทรงเป็นมนุษย์เช่นกัน และพระองค์ “ได้ทนรับความทุกข์ยาก” ได้สัตย์เชื่อต่อพระเจ้าของพระองค์อย่างที่เราสามารถทำได้[\[64\]](#)

“ความทรงจำถึงพระคริสต์ที่ถูกปกคลุมด้วยอำนาจที่เป็นขึ้นจากตายและความ
มีเกียรติแบบพระเมสสิยาห์ก็เป็นการคลอใจสำหรับการรับใช้ของคริสเตียน”

[65]

การบันทึกเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์เป็นส่วนหนึ่งของข่าวประเสริฐที่เปาโลประกาศ และเป็นข่าว
ประเสริฐอย่างเดียวกันที่ทิโมธีในอยู่ในอันตรายของการละเลย (1:8) เปาโลสามารถเรียกข่าว
ประเสริฐว่า “ข่าวประเสริฐของข้าพเจ้า” ได้ เพราะว่าพระเจ้าได้มอบข่าวประเสริฐไว้แก่ท่าน

“พระเมสสิยาห์ที่สืบเชื้อชาติจากดาวิดที่ได้ทนทุกข์ได้ถูกทำให้เป็นขึ้นจาก
ตายก็เป็นแก่นสารอย่างแท้จริงของข่าวประเสริฐของเปาโล”[66]

2:9 เปาโลเต็มใจที่จะ “ทนรับความทุกข์ยาก” เช่นกัน ท่านได้ทำอย่างนั้นตลอดชีวิตคริสเตียนของ
ท่าน และในขณะนี้ก็อยู่ในคุกเนื่องจากข่าวประเสริฐ คำกรีกที่แปลว่า “ผู้ร้าย” (*คาจูเกอร์*) เป็น
คำที่หนักแน่นและปรากฏใน [ลก. 23:32, 33](#), และ [39](#) เท่านั้นในที่อื่นๆ ในพันธสัญญาใหม่ ที่นั่น
มันอธิบายถึงผู้ร้ายที่ได้ถูกตรึงกับพระเยซู ภายใต้การข่มเหงของเนโร ผู้ที่ไม่ใช่คริสเตียนหลาย
คนได้ถือว่าคริสเตียนเป็นผู้ร้ายที่รุนแรง ทิโมธีต้องระลึกถึงว่า “พระวณะของพระเจ้า” ก็มีพลัง
ที่จะเปลี่ยนแปลงชีวิตตลอดไป อำนาจของพระวณะ ก็ยิ่งใหญ่อย่างที่เคยยิ่งใหญ่ แม้ว่าผู้
ปกป้องที่สนับสนุนพระวณะได้ถูกล่ามโซ่ ดังนั้นทิโมธีควรดำเนินการที่จะประกาศพระวณะ
ต่อไป

2:10 เพราะว่าข่าวประเสริฐเป็น “ฤทธานุภาพของพระเจ้าจนถึงความรอด” เปาโลก็พึงพอใจที่จะยอม
ทนทุกข์อย่างครบเท่าที่ข่าวสารนี้ได้ออกไป (เปรียบเทียบ [ฟป. 1:12-20](#))

“พวกเขาอาจมำร่างกาย ความจริงของพระเจ้ายิ่งคงอยู่ อาณาจักรของพระองค์
อยู่เป็นนิรันดร์”[67]

ครั้งหนึ่งเปาโลได้เป็นผู้บัพยั้งหลักของข่าวประเสริฐ ([กจ.22:4; 26:9-11](#)) ตอนนี้ท่านเป็น
ผู้สนับสนุนหลักของข่าวประเสริฐ ท่านได้เป็นผู้ก่อกบฏที่ใหญ่ที่สุดของธรรมิกชน ตอนนี้ท่าน
เป็นผู้ที่ถูกกดขี่อย่างมากท่ามกลางพวกเขา

“ในขณะที่ส่วนใหญ่ของผู้บรรยายเข้าใจว่า ‘พวกที่ทรงเลือกไว้’ อ้างอิงถึงผู้ที่ยังไม่ได้บังเกิดใหม่ที่ยังไม่ได้เชื่อ (แต่แน่นอนว่าจะเชื่อ) ก็มีเหตุผลที่ดีที่จะเข้าใจคำศัพท์นี้ในบริบทนี้ว่าเป็นคำเหมือน โดยแท้จริงสำหรับชนที่บังเกิดใหม่ แรกสุด ใน การใช้ *ทุกๆ ครั้ง* ของคำศัพท์นี้ที่ประยุกต์ใช้กับมนุษย์ในพันธสัญญาใหม่นั้นมันก็อ้างอิงถึงชนที่ได้รับความชอบธรรม *อยู่เสมอ* ตรงกันข้าม มัน *ไม่เคย* อ้างอิงถึงใครคนหนึ่งที่ถูกเลือกไว้ในอดีตนิรันดร์แต่อ้างอิงถึงผู้ที่ยังไม่ได้เข้าไปสู่จุดประสงค์แห่งการเลือกสรร การทำให้ชอบธรรมของพวกเขา. . . เป็นสิ่งดีที่สุดที่จะเข้าใจว่า ‘พวกที่ทรงเลือกไว้’ เป็นทิโมธีและบรรดาคนสัจย์ชื่อแห่งข้อ 2 ทิโมธีถูกกระตุ้นให้ทนทุกข์ในพันธกิจของท่านเพื่อเห็นแก่บรรดาคนสัจย์ชื่ออย่างที่เปาโลได้ถูกจำคุกเนื่องจากพันธกิจของท่านเพื่อเห็นแก่ ‘พวกที่ทรงเลือกไว้’ แนวคิดของเปาโลที่ทนทุกข์เพื่อเห็นแก่การชำระให้บริสุทธิ์และการเติบโตของคริสตจักรทั้งหลายก็เป็นหัวข้อในพันธสัญญาใหม่โดยทั่วไป และเป็นที่ยอมรับได้ง่ายในพระคัมภีร์ตอนนี้เช่นกัน

“ดังนั้นนี่เป็นผู้คนที่ได้รับความรอดที่มีความต้องการความรอด! ความรอดที่นี้เป็นการชำระให้บริสุทธิ์แน่แท้ หรือบางทีแม่นยำกว่าคือ ความพากเพียรที่มิช้ผ่านทางความทุกข์ยาก (1:8; 2:3, 9)[68]

3. คำกล่าวที่นิยาม 2:11-13

ที่จะหนุนใจให้ทิโมธีที่จะทนรับความทุกข์ยากต่อไป เปาโลได้อ้างอิงหรือบางทีได้ดัดแปลงคำอ้างอิงอันเป็นที่ยอมรับและถูกใช้โดยทั่วไปซึ่งได้หนุนใจให้ผู้เชื่อที่จะยังคงสัจย์ชื่อต่อการนับถือศาสนาคริสต์ของพวกเขา (เปรียบเทียบ [1 ทธ. 1:15](#); [3:1](#); [4:9](#); [ทต. 3:8](#)) มันอาจได้เป็นส่วนหนึ่งของพิธีบัพติศมา เพลงนมัสการหรือคำถามและคำตอบที่ใช้ในการสอนถึงหลักการของศาสนาคริสต์ มันประกอบด้วยโคลงบทละสองบรรทัดสี่บท สองบทเป็นเชิงบวกและสองบทเป็นเชิงลบ แต่ละโคลงบทละสองบรรทัดก็นำเสนอเงื่อนไขที่เปาโลที่กักเขา *เพื่อเห็นแก่ข้อโต้แย้งของท่าน* ที่จะจริงใจไม่ใช่โดยสมมุติเนื่องจากว่าแต่ละอย่างเป็นเงื่อนไขขั้นแรกในคัวบทกรีก

“แต่ละ โพรทาสิส (อนุประโยค ‘ถ้า’) อธิบายถึงการกระทำของผู้เชื่อ”[69]

โคลงบทละสองบรรทัดอันแรก (ข้อ 11) เป็นการย้ำเตือนที่ปลอดภัยว่า เนื่องจากผู้เชื่อ “ได้ตายกับ” พระคริสต์ ([ลก. 2:20](#); [3:1, 3](#)) เขาหรือเธอได้ประสบกับการเป็นขึ้นจากตายกับพระองค์ผู้ความใหม่ของชีวิตเช่นกัน (เปรียบเทียบ [รม. 6:2-23](#) โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อ 8) นี้ดูเหมือนจะเป็นการตีความที่ดีกว่าการตีความที่ถือว่าข้อความนี้เป็นการอ้างอิงถึงการตายในฐานะผู้ตายเพื่อความเชื่อ[70] เจื่อนใจขึ้นแรกและกาลอดีตของคำกริยา *ซุนาเพธาโนเมน* ที่แปลว่า “ได้ตาย” ก็อภิปรายเรื่องมุมมองแรก[71]

โนที่ได้นั้นว่าเนื่องจากเปาโลได้เขียนจดหมายฝากนี้จากกรุงโรม มันก็เป็นไปได้ที่คริสตจักรในกรุงโรมได้พัฒนาบรรทัดแรกนี้โดยการโคจรรวบที่โรมบทที่ 6 โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อ 8 บัพติศมาในน้ำแสดงถึงการตายและการเป็นขึ้นจากตายของผู้เชื่อ[72]

โคลงบทละสองบรรทัดอันที่สอง (ข้อ 12ก) เป็นการปลอดภัยเช่นกัน ถ้าผู้เชื่อ “สู้ทน” การทดลองให้เลิกเชื่ออย่างประสบความสำเร็จ วันหนึ่งเขาหรือเธอจะ “ปกครอง” ร่วมกับพระคริสต์ (เปรียบเทียบ [1 คร. 4:8](#); [วว. 3:21](#); [5:10](#)) ในขณะที่คริสเตียนทุกคนจะปกครองร่วมกับพระคริสต์ในแง่ที่ว่าเราจะอยู่กับพระองค์เมื่อพระองค์ปกครอง ผู้สัจจะซื่อจะปกครองร่วมกับพระคริสต์ในแง่ที่แข็งแกร่งมากกว่า (เปรียบเทียบ [มธ. 10:33](#); [ลก. 12:9](#))[73] ดูเหมือนพระคัมภีร์จะสอนว่ามี *ระดับต่างๆ* ของการปกครอง อย่างที่มีความแตกต่างต่างๆ ในรางวัล (เปรียบเทียบ [ลก. 19:11-27](#); [วว. 2:26-27](#); [3:21](#)) แนวคิดที่ว่าคริสเตียน *ทุกคน* จะคงสัจจะซื่อนั้นไม่ได้เป็นจริงต่อการเปิดเผยหรือความเป็นจริง (เปรียบเทียบ [ลก. 8:13](#); [1 ทธ. 4:1](#); [ฮบ. 3:12](#); เปรียบเทียบ [2 ทธ. 4:4](#))

โคลงบทละสองบรรทัดอันที่สาม (ข้อ 12ข) เป็นการเตือน ถ้าผู้เชื่อออกไปจากการติดตามพระคริสต์อย่างสัจจะซื่อ (“ถ้าเราปฏิเสธพระองค์”) ระหว่างชีวิตของเขาหรือของเธอ (นั่นคือการเลิกเชื่อ) พระคริสต์จะ “ปฏิเสธเขา” หรือเธอ ณ พระที่นั่งการพิพากษาของพระคริสต์ ([มธ. 10:33](#); [มก. 8:38](#); [ลก. 12:9](#); เปรียบเทียบ [ลก. 19:22](#); [มธ. 22:13](#); เปรียบเทียบ [มธ. 25:41-46](#))[74] ผู้เชื่อที่ไม่สัจจะซื่อจะไม่สูญเสียความรอดของเขา ([1 ยน. 5:13](#)) หรือรางวัลทั้งหมดของเขา ([1 ปต. 1:4](#)) แต่เขาจะสูญเสียรางวัลบางอย่างของเขา ([1 คร. 3:12-15](#); เปรียบเทียบ [ลก. 19:24-26](#))[75]

“ถ้าบรรดาผู้เชื่อปฏิเสธการสู้ทนต่อการข่มเหงเพื่อพระคริสต์ พระองค์จะปฏิเสธพวกเขาเกี่ยวกับรางวัลและการปกครองที่ได้เป็นของพวกเขา”[76]

อย่างชัดเจนแล้ว ที่จะปฏิเสธพระคริสต์ไม่ได้หมายถึงที่จะปฏิเสธพระองค์ *ครั้งเดียว* หรือ *สองครั้ง* เท่านั้น (เปรียบเทียบ [ลก. 22:54-62](#)) แต่ที่จะปฏิเสธพระองค์ *อย่างถาวร* เนื่องจากว่าเงื่อนไขของมนุษย์อีกสามอย่างในโคลงบทละสองบรรทัดต่างๆ นั้นถาวรเช่นกัน

“การปฏิเสธพระคริสต์สำแดงตัวมันเองในหลายทางในพันธสัญญาใหม่ มันสามารถประกอบด้วยการปฏิเสธนามของพระองค์ ([วว. 3:8](#)) หรือความเชื่อในพระองค์ ([วว. 2:13](#)) ดังนั้นมันสามารถใช้รูปแบบของการละทิ้งหรือการไม่ยอมรับความเชื่อแบบคริสเตียนและความจริงของมัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งความจริงเกี่ยวกับพระเยซู ในการทำอย่างนั้น บุคคลนั้นก็ปฏิเสธพระคริสต์ (และพระบิดา เปรียบเทียบ [1 ยน. 2:22-23](#)) เป็นส่วนตัว การปฏิเสธสามารถสำแดงตัวมันเองในขอบเขตทางศีลธรรมอีกด้วย บางคนอาจ ‘กล่าวยอมรับว่ารู้จักพระเจ้า แต่ปฏิเสธพระองค์โดยการกระทำของพวกเขา’ ([ทต.1:16](#); เปรียบเทียบ [1 ทธ. 5:8](#))”[77]

โคลงบทละสองบรรทัดอันที่สี่และสุดท้าย (ข้อ 13) เป็นการย้ำเตือนที่ปลอดภัยอีกอย่างหนึ่งว่า ถ้าผู้เชื่อไม่สัตย์ซื่อต่อพระเจ้า พระคริสต์จะยังคง “สัตย์ซื่อ” ต่อเขาหรือเธอ คำกรีก *อัปพิทญูเมน* สามารถหมายถึงไม่ว่า “ความไม่เชื่อ” หรือ “ไม่สัตย์ซื่อ” ตัวบทกรีกทำให้ชัดเจนว่า “ไม่สัตย์ซื่อ” เป็นความหมายที่นี้ เนื่องจากว่าสิ่งตรงกันข้ามคือ “สัตย์ซื่อ”

กาลปัจจุบันของคำกรีกที่แปลว่า “ไม่มีความสัตย์จริง” แสดงถึงท่าทีที่ต่อเนื่อง พระคริสต์จะไม่ผิดสัญญาของพระองค์ที่จะช่วยเราให้รอด (เปรียบเทียบ [1 คร. 1:9](#); [10:13](#); [2 คร. 1:18-20](#); [1 ธส. 5:24](#); และข้ออื่นๆ) แม้ว่าเราอาจผิดคำสัตย์ในการอุทิศตนของเราต่อพระองค์ ([1 ยน. 5:13](#)) การปฏิบัติของพระเจ้าต่อคนอิสราเอลในพันธสัญญาเดิมเป็นหลักฐานที่ยิ่งใหญ่ว่าพระเจ้าจะไม่ทิ้งหรือละทิ้งบรรดาผู้ที่พระองค์ได้ไถ่และรับเอามา แม้ว่าพวกเขาพิสูจน์ว่าพวกเขาไม่สัตย์ซื่อและไม่เชื่อ! *ความสัตย์ซื่อ* ของพระคริสต์ที่มีต่อเราควรกระตุ้นให้เราที่จะยังคงสัตย์ซื่อต่อพระองค์ (เปรียบเทียบ [ลก. 22:31-32](#); [ยน. 21:15-22](#))

ประเด็นของข้ออ้างอิงนี้ก็ถือว่า คริสเตียนควรที่จะทนสู้ความทุกข์ยากและยังคงสัตย์ซื่อต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าต่อไป เมื่อพิจารณาถึง สิ่งที่พระคริสต์ได้ทำและจะทำ[78]

นักตีความบางคนเชื่อว่าการอ้างอิงถึงการปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าและการถูกปฏิเสธโดยพระองค์นั้นอ้างอิงถึงผู้ไม่เชื่อ อย่างไรก็ตาม ไม่มีสิ่งใดในบริบทที่จะบ่งบอกว่าเปาโลมีผู้ไม่เชื่อในความคิด ในทางตรงกันข้าม ท่านใช้ “เรา” และ “พวกเรา” ซึ่งจะรวมถึงเปาโลและทิโมธีโดยธรรมชาติปราศจากการอธิบายเพิ่มเติม ในบริบทนี้ เปาโลทำการอ้างอิงบ่อยๆ ถึงพระที่นั่งการพิพากษาของพระคริสต์ (1:12, 18; 4:8) จดหมายฝากทั้งฉบับนี้จัดตั้งการกระตุ้นสำหรับคริสเตียนที่จะยังคงสัตย์ซื่อต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเมื่อพิจารณาถึงเหตุการณ์ที่กำลังมาถึงนั้น

ข. คำกำชับให้ยังคงสัตย์ซื่อ 2:14-26

เปาโลเปลี่ยนจากการเน้นของท่านที่ความสำคัญของการสู้ทนความทุกข์ยากในข้อก่อนหน้า (ข้อ 1-13) กลับไปสู่การเน้นก่อนหน้าของท่านที่ความจำเป็นของทิโมธีที่จะยังคงสัตย์ซื่อต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านทำสิ่งนี้เพื่อจะกระตุ้นให้เขาที่จะพากเพียรต่อไป

“ในตอนนี้ มีการเปลี่ยนในยุทธวิธีแบบคำสอนจากการเน้นที่ต้นแบบไปสู่คำแนะนำพร้อมกับหลักปฏิบัติและคำสั่งที่เจาะจง”[79]

1. ความสัตย์ซื่อในพันธกิจส่วนรวม 2:14-18

2:14 ข้อนี้เป็นการเปลี่ยนผ่าน ทิโมธีจะต้องย้ำเตือน “บรรดาคนสัตย์ซื่อ” ของท่านเรื่อยไปถึงสิ่งต่างๆที่เปาโลเพิ่งได้นำกลับมาสู่ความทรงจำของท่านเอง (คือ ข้อ 3-13 แต่โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อ 11-13) ยิ่งกว่านั้น ท่านควรเตือนพวกเขาถึงการเน้นที่การโต้เถียงอันละเอียดถี่ถ้วนต้องการต่างๆ (“การโต้เถียงเกี่ยวกับถ้อยคำ”) ในพันธกิจของพวกเขา เนื่องจากว่าการโต้เถียงเหล่านั้นก่อให้เกิดอันตรายมากกว่าสิ่งดี (เปรียบเทียบ 1 ทธ. 1:4; 4:7; 6:4-5)

“ในบั้นปลาย การโต้เถียงเกี่ยวกับถ้อยคำไม่ได้แสวงหาชัยชนะแห่งความจริง แต่เป็นชัยชนะของผู้พูด”[80]

2:15

ตรงกันข้าม ในเชิงบวกนั้นทิโมธีควร “ขยัน” (ตามตัวอักษรคือ “ร้อนรน”) ที่จะทำให้แน่ใจว่าเมื่อท่านยืนอยู่จำเพาะพระพักตร์พระเจ้า ท่านจะได้รับการรับรองขององค์พระผู้เป็นเจ้าและ “ไม่อับอาย” (เปรียบเทียบ [1 ยน. 2:28](#))^[81] สิ่งที่สำคัญที่สุดในการได้รับเป้าหมายนี้คือวิธีที่ท่านจะประกาศความจริงของพระเจ้า ท่านต้องสอนความจริงนั้นที่สอดคล้องกับความหมายและจุดประสงค์ที่ได้ตั้งใจไว้ของพระเจ้า “รับมืออย่างแม่นยำ” (ตามตัวอักษรคือ “ตัดให้ตรง”) เป็นการเปรียบเทียบที่พรรณนาถึงภาพของคณงานที่ระมัดระวังและแม่นยำในงานของเขา คำกรีก (*ออร์โธ โทมูนาทา*) ในที่อื่นๆ อธิบายถึงคนเย็บเด้นท์ที่ทำการตัดที่ตรงไม่ใช่คนในวัสดุของมันพรรณนาถึงผู้สร้างที่ก่ออิฐในแถวตรง ผู้สร้างถนนที่สร้างถนนตรง และกสิกรที่ไถแนวไถตรง^[82]

อย่างที่พวกปุโรหิตของอิสราเอลจำต้องเตรียมเครื่องบูชาและถวายสิ่งเหล่านั้นอย่างที่พระเจ้าบัญชา ดังนั้นผู้ประกาศข่าวประเสริฐต้องจัดการพระกัมภีร์อย่างระมัดระวังและอย่างแม่นยำ แนวทางที่ผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐนำเสนอพระวจนะของพระเจ้าเป็นความสำคัญหลักต่อเปาโลและควรเป็นความสำคัญต่อเรา คำกรีก *เออร์กาแทน* (“คณงาน”) เน้นถึงธรรมชาติที่ตรงตัวของงานแทนที่จะเป็นทักษะที่จำเป็นในการปฏิบัติงาน

2:16-17ก

ในทำนองเดียวกัน ทิโมธีควรหลีกเลี่ยงการอภิปรายที่ไร้ความหมายต่างๆซึ่งแสดงถึงโลก (“การพูดแบบทางโลกและว่างเปล่า” เปรียบเทียบ [1 ทธ. 1:3-4; 4:7; 6:20](#)) สิ่งเหล่านี้จัดเตรียมบรรยากาศที่ซึ่ง “ความอธรรม” เติบโตเท่านั้น

“มันอาจเป็นว่าคนเหล่านี้ถือว่าพวกเขาเองเป็น ‘ผู้ก้าวหน้า’ และที่ว่าเปาโลใช้คำกริยาจากการไร้ใช้ของพวกเขาอย่างเหินห่างแล้วก็บ่งบอกว่าความก้าวหน้าของพวกเขาอยู่ในความอธรรม”^[83]

บรรดาผู้ที่พัวพันในการอภิปรายเช่นนั้นก็กระจายพิษซึ่งในที่สุดแล้วทำให้พระกายของพระคริสต์เสื่อมทราม “แผลเนื้อร้าย” เป็นการนำเปื่อยของเนื้อเยื่อที่พัฒนาในส่วนหนึ่งของร่างกายที่ซึ่งการส่งโลหิตถูกขัดขวางโดยการบาดเจ็บ โรคหรือสาเหตุอื่นๆ บรรดาผู้เขียนทางการแพทย์แห่งสมัยของเปาโลได้ใช้คำศัพท์นี้ (คำกรีก *แกงไกรนา* ปรากฎที่นี้เท่านั้นในพันธสัญญาใหม่) เพื่อจะอธิบายถึงแผลที่กัดกินเนื้อหนัง^[84]

2:17ข-18

เปาโลอ้างอิงตัวอย่างที่เห็นได้ชัดๆของชายสองคนคือ “ซิเมเนอัสกับทิเลทัส” บางทีมาจากเมืองเอเฟซัส (เปรียบเทียบ [1 ทธ.1:20](#)) ผู้ซึ่งการพิจารณาทางคำพูดของพวกเขาได้ทำให้คริสเตียนที่จริงใจคนอื่นๆ ออกจากลู่ทางแห่งความจริงของพระเจ้า (“ทำให้ความเชื่อของบางคนไขว้เขวไป”)

“บางทีเนื่องจากความสับสนบางอย่างเกี่ยวกับคำสอนของเปาโลที่ว่าแม้กระทั่งตอนนี้ผู้เชื่อที่มีส่วนในการตายและการเป็นขึ้นจากตายของพระคริสต์ ([รม. 6:4-5, 8](#); [2 ทธ. 2:11](#)) พวกเขาได้เชื่อและสอนว่าการเป็นขึ้นจากตายของผู้เชื่อได้เกิดขึ้นแล้วในแง่วิญญาณ. . .

“ความผิดพลาดเช่นนั้นที่อาจเกิดขึ้นก็ดูเหมือนแปลกต่อเรา แต่ความร้อนรนของความหวังของคริสตจักรรุ่นแรกถึงการเสด็จกลับมาของพระคริสต์และสิ่งที่เป็นผลมาจากศาสนาต่างชาติต่างๆที่ซึ่งผู้เชื่อได้ออกมาจากนั้น. . . อาจได้นำบางคนไปสู่การสรุปว่าพระพรทั้งหมดแห่งความรอดจะต้องได้ประสบในตอนนี้ การเปรียบเทียบสมัยใหม่คือสิ่งที่เราอาจอธิบายว่าเป็นความยินดีเฉยเฉิดของคริสเตียน (หรือ ข่าวประเสริฐแบบ ‘สุขภาพดีและความมั่งคั่ง’) ซึ่งมีแนวโน้มที่จะนำเสนอข่าวสารของคริสเตียนว่าเป็นการแก้ไขทันทีต่อปัญหาต่างๆ ทั้งหมดของชีวิต ดูเหมือนว่าความผิดพลาดพื้นฐานอย่างเดียวกันก็เกี่ยวข้อง”[\[85\]](#)

2. ความสัตย์ซื่อในชีวิตส่วนตัว 2:19-21

“การเลิกศรัทธาจากความเชื่อแน่นอนว่าในไม่ช้าจะถูกติดตามด้วยความหมกมุ่นในความชั่วช้า”

[\[86\]](#)

2:19

แม้ว่าบางคนในคริสตจักรเมืองเอเฟซัสได้ทำให้ผู้คนเสีย และคนอื่นๆ ได้ถูกทำให้ผิดหวัง คริสตจักรสากลเองก็ได้ยื่นหยัดและจะ “ยื่นหยัด” ต่อไป (กาลสมบุรณ์ในภาษากรีกเปรียบเทียบ ข้อ 20-21; [อสย. 28:16 LXX](#); [1 คร. 3:10-12](#); [อฟ. 2:20-22](#); [1 ทธ. 3:15](#); [6:19](#)) พยาน (“ตราประทับ”) ต่อสิ่งนี้คือความจริงที่มีอยู่ในพระคัมภีร์สองตอนจากพันธสัญญาเดิม

(กคว. 16:5, และ อสย. 52:11 หรือบางที กคว. 16:26; เปรียบเทียบ ยอล. 3:5) พระคัมภีร์ตอนแรกรับรองว่าพระเจ้าแยกความแตกต่างระหว่างผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อของพระองค์ (“บรรดาคนของพระองค์”) และบรรดาผู้ที่ไม่สัตย์ซื่อ พระคัมภีร์ตอนที่สองเรียกร้องให้บรรดาผู้ที่จะเลือกที่จะแสดงตัวพวกเขาเองเข้ากับ (“ทุกคนที่ออกพระนามของ”) “องค์พระผู้เป็นเจ้า” ที่จะ “ละเว้นจากอุปนิสัยที่ชั่วร้าย” คราประทับในสมัยพันธสัญญาใหม่บ่งบอกถึง ความเป็นเจ้าของ ความมั่นคง และความแท้จริง

“สิ่งที่ถูกตั้งใจไว้ก็คือ ‘ตราประทับ’ ของความเป็นเจ้าของที่สถาปนิกหรือเจ้าของได้จารึกไว้บนศิลารากฐาน (คล้ายกับแนวทางบางอย่างกับหินมุมตีศสมัยใหม่ของเรา)”[87]

2:20-21

เปาโลใช้ตัวอย่างประกอบที่แตกต่างกันเพื่อจะเน้นถึงประเด็นเดียวกัน ในคริสตจักรก็มีผู้คนที่ให้เกียรติแก่พระเจ้าในฐานะผลลัพธ์ของการอุทิศตนของพวกเขาที่จะติดตามความจริงของพระองค์ คนเหล่านี้ คือ “ภานนะเพื่อเกียรติ” ที่มีประโยชน์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าในงานของพระองค์ เพราะว่าการอุทิศตนของพวกเขาต่อพระวาระของพระองค์ก็เตรียมพวกเขาไว้เพื่อการรับใช้ของพระองค์ อย่างไรก็ตาม มีคริสเตียนทั้งหลายเช่นกันผู้ซึ่งเนื่องจากการขาดการอุทิศตนของพวกเขาต่อความจริงของพระเจ้านำ “ความเสื่อมเกียรติ” มายังพระองค์ในขณะที่พวกเขาแสวงหาที่จะเป็นเครื่องมือแห่งการรับใช้ของพระองค์ (เช่น พวกครูสอนเท็จ) ถ้าใครคนหนึ่งหลีกเลี่ยงความเสื่อมเสียของกลุ่มที่สองนี้ (ข้อ 16) เขาหรือเธอสามารถเป็นสมาชิกของกลุ่มแรกได้ (เปรียบเทียบ รม. 9:21)

ข้อโต้แย้งหลักสำหรับการระบุ “บ้านหลังใหญ่” ว่าเป็นคริสตจักรคือบริบท เปาโลกำลังกล่าวถึงคริสเตียนที่สัตย์ซื่อและไม่สัตย์ซื่อ (เปรียบเทียบ 1 ทธ. 3:15)[88]

“เราอาจถอดความข้อโต้แย้งของท่านเช่นนี้ ‘มีคริสเตียนบางคนที่ได้เลิกเชื่อ แต่ส่วนที่เหลือที่สัตย์ซื่อก็ยื่นหยัดโดยคุณความดีแห่งความสัมพันธ์ของพวกเขา กับพระคริสต์และโดยบังปติศมา เราต้องไม่ตกใจว่าภายในคริสตจักรเองนั้นบางคนควรพิศุจน์ว่าเลวทราม สิ่งที่สำคัญก็คือว่า คุณควรทำให้ตัวคุณเอง

เป็นไทจากการสมาคมใดๆ กับคนเลกเชื่อ...และก็มาเป็นคนรับใช้ที่สัตย์
ซื่อ”[89]

พันธสัญญาใหม่ใช้การเปรียบเทียบหรือคำเปรียบเทียบหลายอย่างเพื่อจะอธิบายถึงแนวทางที่
คริสเตียนควรดำเนินชีวิต ในจดหมายนี้ เปาโลใช้อย่างน้อยห้าอย่างคือ ทหาร (2:3-4) นักกีฬา
(2:5) กติกร (2:6) คนงาน (2:15) และภานะ (2:20-21) ในที่อื่นๆนั้นเปาโลใช้อย่างน้อยสอง
อย่างคือ ผู้อารักขา (1 คร.4:1-2) และทูต (2 คร.5:20) พระเยซูใช้อย่างน้อยสี่อย่างคือ ชาวประมง
(มธ. 4:19) เกลือ (มธ. 5:13) ความสว่าง (มธ. 5:14-16) และแขนง (ยน. 15:5) และ เปโตรใช้
อย่างน้อยสามอย่างคือ ศิลาที่มีชีวิต (1 ปต. 2:5) ปุโรหิต (1 ปต. 2: 5, 9-10) และคนแปลถัน (1
ปต. 2:11)

3. การประยุกต์ใช้เชิงสรุป 2:22-26

2:22

เปาโลกระตุ้นให้ทิโมธีที่จะหลีกเลี่ยงจากความปรารถนาที่ดึงดูดต่างๆ ที่เข้าวนต่อคนหนุ่มเป็น
พิเศษ คือ “จงหลีกเลี่ยงจากคณหาของคนหนุ่ม” เมื่อพิจารณาถึงบริบท บางที่ท่านได้คิดถึง
ความต้องการที่จะได้เถียง ที่จะพัฒนาศาสนาคริสต์เฉพาะ ที่จะทำชื่อเสียงสำหรับตนเองโดยการ
สร้างสรรค์ทางหลักคำสอน และสิ่งที่คล้ายกัน สิ่งทั้งหมดนี้เป็นความปรารถนาต่างๆที่บุคคล
ซึ่งเปาโลเตือนให้ทิโมธีที่จะหลีกเลี่ยงนั้นได้หมกมุ่น อย่างไรก็ตาม แน่แน่นอนว่า “คณหาของคน
หนุ่ม” เป็นคำศัพท์ที่กว้างพอที่จะรวมถึงความหลงใหลทางเพศเช่นกัน (เปรียบเทียบ [ปจก.
39:12](#))[90] ในทางตรงข้าม ทิโมธีควรรีบไปสู่เป้าต่างๆแห่ง อุปนิสัยที่ถูกต้อง ความเชื่อใน
พระเจ้า ความรักสำหรับทุกคน และสันติสุขกับเพื่อนพี่น้องที่อุทิศตนของเขา รายการคุณความ
ดีอื่นๆที่เปาโลกล่าวพร้อมกับอีกสามสิ่งก็อยู่ใน 3:10; [2 โครินธ์ 6:6-7](#); [กาลาเทีย 5:22-23](#);
และ [โคโลสี 3:12-15](#)

“ข้อ 22 ไม่ได้กล่าวซ้ำสิ่งๆที่มาก่อนมันแต่ให้มุมมองที่กว้างกว่าในสิ่งที่การ
ชำระให้บริสุทธิ์แท้หมายถึง มันถูกเพิ่มเข้าไปเพื่อจะป้องกันความประทับใจ
เท็จที่ว่าหลีกเลี่ยงการสามัคคีธรรมกับพวกครูสอนเท็จก็สำคัญอย่างที่มีมัน
สำคัญต่อการชำระให้บริสุทธิ์”[91]

2:23

ทิโมธีต้องปฏิเสธที่จะเข้าร่วมในการทุ่มเถียงที่โง่เขลาและไม่เป็นประโยชน์ (“การพิจารณาที่โง่เขลาและขาดความรู้”) เนื่องจากว่าสิ่งเหล่านี้ก่อให้เกิดการโต้เถียง (“การทุ่มเถียง”) ที่พิสูจน์ว่าแตกแยก (เปรียบเทียบกับ [1 ทธ. 1:7](#))

“คำถามต่างๆ เช่นนั้นจะถูกนำมาต่อหน้าคุณ จงปฏิเสธที่จะอภิปรายถึงสิ่งเหล่านั้น”[\[92\]](#)

บรรดาผู้ที่เข้าร่วมในกิจกรรมนี้ในฐานะประเภทของ *กิวา* ก็ขาดความรู้ (*อับไพควทอส*) คำกรีกเดียวกันหมายถึง ไร้วินัย ไร้การศึกษาหรือหยาบคาย

“ความไม่ตรงประเด็นของการโต้เถียงอย่างมากที่แพร่หลายท่ามกลางคริสเตียนดูเหมือนจะได้จับใจเปาโลอย่างลึกซึ้ง ครึ่งแล้วครึ่งเล่าที่ท่านกลับไปสู่การกล่าวหาพวกครูนอกรีตว่า หลักคำสอนของพวกเขาไร้ประโยชน์และไม่มีสาระ และที่ว่าพวกเขาก่อให้เกิดการถกเถียงกันเกี่ยวกับคำถามต่างๆ ที่ไม่ว่าไม่สำคัญหรือแก้ไขไม่ได้”[\[93\]](#)

2:24-26

การทะเลาะในเรื่องสิ่งที่เป็นข้อสมมุติก็ไม่เหมาะสมสำหรับผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าตรงกันข้าม เขาหรือเธอต้องส่งเสริมสันติสุขและเอกภาพท่ามกลางพี่น้อง (เปรียบเทียบกับ [1 ทธ. 1:5](#)) การเน้นในคำที่แปลว่า “สามารถที่จะสอนได้” ในคำกรีก (*ดีคักดิกคอส*, เปรียบเทียบกับ [1 ทธ. 3:2](#)) อยู่ที่ความสามารถของครูสอนที่จะนำสิ่งที่ดีที่สุดในนักศึกษาของเขาออกมา ไม่ใช่ความรู้ของครูสอน[\[94\]](#)

เขาต้อง *แก้ไข* ผู้ที่ผิดพลาด *อย่างสุภาพ* อีกด้วยพร้อมกับมุมมองต่อการฟื้นฟูพวกเขาไปสู่หลักคำสอนที่ถูกต้องและการปฏิบัติที่ถูกต้อง ดังนั้นพวกเขาอาจหลีกเลี่ยง (“กับังคับ”) ของมาร และสามารถที่จะทำตาม “น้ำพระทัย” ของพระเจ้า ได้อีก[\[95\]](#)

“... ลักษณะสามอย่างที่เพิ่งกล่าวไป คือ ‘สุภาพ’ ‘สามารถที่จะสอนได้’ และ ‘อดกลั้น’ ก็สอดคล้องอย่างเป็นตามลำดับกับองค์ประกอบสามอย่างในงานที่จะต้องปฏิบัติ คือ ‘ด้วยความสุภาพอ่อนโยน’ ‘การสั่งสอน’ และ ‘บรรดาผู้อยู่ในฝ่ายตรงข้าม’...”[\[96\]](#)

“บรรดาผู้ที่ไม่เหมาะสมที่จะสอนคือผู้ที่เหมาะสมที่จะต่อสู้”[97]

“ถ้าผู้คนจะไม่เป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า พวกเขา ก็กลายเป็นเชลยของมารอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เสรีภาพของมนุษย์คือเสรีภาพของเขาที่จะเลือกเจ้านาย”
[98]

“ส่วนที่โดดเด่นและเป็นประโยชน์ [ข้อ 24-26] จัดตั้งหน้าที่ของผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าและทำที่ซึ่งเขาควรปฏิบัติตัวเขาเอง จุดสำคัญของหน้าที่นี้คือการสอนและการแก้ไขบรรดาผู้ที่อยู่ในฝ่ายตรงข้ามเพื่อว่าพวกเขาจะกลับใจและเรียนรู้ความจริง (ข้อ 24-25) ผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าต้องแสวงหาที่จะสื่อสารความจริงนี้ในแนวทางที่ว่าฝ่ายตรงข้ามรับเอาความจริงนั้นและละทิ้งความผิดพลาดของพวกเขาด้วยการเสียใจที่เหมาะสม ดังนั้นผู้รับใช้ของพระเจ้าต้องแสวงหาที่จะเป็นเครื่องมือที่พระเจ้านำพวกเขามาสู่พระองค์เองผ่านทางความพยายามของเขา”[99]

ในบทที่สองนี้ เปาโลเปรียบเทียบผู้เชื่อ-ผู้รับใช้กับเจ็ดสิ่งคือ บุตร (ข้อ 1) ทหาร (ข้อ 3) นักกีฬา (ข้อ 5) กสิกร (ข้อ 6) คนงาน (ข้อ 15) ภาชนะ (ข้อ 21) และ ผู้รับใช้-ทาส (ข้อ 24)[100]

IV. คำแนะนำเกี่ยวกับวาระสุดท้าย 3:1-4:8

เปาโลคาดหวังวันทั้งหลายที่มีดมอย่างมากข้างหน้าสำหรับคริสตจักร ท่านลงรายการลักษณะหลายอย่างของเวลานี้ ซึ่งแจ้งถึงการประพุดที่สำคัญที่สุดในเวลานั้น และอธิบายถึงบทบาทของท่านเองเพื่อจะเตรียมทีโมธีและผู้อ่านทุกคนของท่านสำหรับสิ่งที่อยู่ข้างหน้า

ก. ลักษณะของวาระสุดท้าย 3:1-13

ที่นี้เปาโลแนะนำทีโมธีเกี่ยวกับสิ่งที่พระเจ้าได้เปิดเผยว่าจะเกิดขึ้นในวาระสุดท้าย ท่านทำอย่างนั้นเพื่อจะช่วยให้เขาตระหนักว่าเขาไม่ได้เผชิญกับสถานการณ์อันไม่เป็นที่รู้จัก (ต่อพระเจ้า) ในเมืองเอเฟซัส และที่จะทำให้เขาสามารถที่จะต่อสู้กับมันอย่างมีปัญญาได้

1. หลักฐานของการไม่เลื่อมใสในศาสนา 3:1-7

3:1 เปาโลให้คำแนะนำบางอย่างแก่ทิโมธีเกี่ยวกับการเลิกเชื่อของวาระสุดท้ายในจดหมายฝากฉบับแรกของท่าน ([1 ทธ. 4:1-3](#)) ตอนนี้ท่านให้มากขึ้น “วาระสุดท้าย” อ้างอิงถึงวันทั้งหลายที่มา ก่อนการเสด็จกลับมาของพระองค์พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเพื่อบรรดาคนของพระองค์ (คือ ณ การรับขึ้นไป)[\[101\]](#) วาระเหล่านั้น “สุดท้าย” ไม่ใช่เพราะว่ามีเพียงไม่กี่วัน แต่เนื่องจากว่าวาระเหล่านั้น เป็นวาระสุดท้ายแห่งยุคปัจจุบัน

“วาระสุดท้ายของคริสตจักรไม่ใช่อย่างเดียวกันกับวาระสุดท้ายของชนชาติ อิสราเอลซึ่งถูกอ้างอิงถึงอย่างซ้ำๆ ในพันธสัญญาเดิม ในพันธสัญญาเดิม วาระสุดท้ายถูกเรียกว่า ‘การสิ้นยุค’ หรือ ‘วาระการสิ้นยุค’ ซึ่งเป็นกฤษฎีคานั้น ค่อนข้างแตกต่างจากวาระสุดท้ายของคริสตจักร ซึ่งนำหน้าการรับคริสตจักร ขึ้นไป”[\[102\]](#)

ในอีกแห่งหนึ่ง ยุคระหว่างการเสด็จมาทั้งหมดจัดตั้ง “วาระสุดท้าย” (เปรียบเทียบ [ฮบ. 1:2](#))[\[103\]](#) ทิโมธีอยู่ในวาระสุดท้ายแล้ว แต่วันเหล่านั้นจะดำเนินต่อไปและแย่ง วาระเหล่านี้ จะ “ลำบาก” สำหรับทุกคนโดยเฉพาะอย่างยิ่งคริสเตียนที่สัตย์ซื่อ รายการของลักษณะที่เจาะจง 19 อย่างของวันเหล่านี้มีดังต่อไปนี้

3:2 ผู้คนจะ (1) เอาตนเองเป็นศูนย์กลางและหลงตนเอง (“ผู้รักตนเอง”; คำกรีก *φιλοτομω*) (2) “ผู้รักเงิน” (*φιλαργυροι*, เปรียบเทียบ [1 ทธ. 3:3, 8](#)) (3) “โอ้อวด” ถึงความสำคัญ (*αλαχνησ*) ของพวกเขาเอง และ (4) หยิ่งยโส “จองหอง” ในท่าที (*υπερηφανω*) พวกเขาจะ (5) กล่าวร้ายคนอื่น ๆ (“ผู้ใส่ร้ายป้ายสี”; *βλασφημο*) (6) ไม่ตอบสนอง (“ไม่เชื่อฟัง”) ต่อการติสอนของพ่อแม่ (7) “อกตัญญู” “ไม่รู้คุณ” “ไม่รู้จักรบคุณ (*ακαριστω*) และ (8) ไม่สะอาด “ไม่บริสุทธิ์” (*ανοσιωω*)

3:3 ยิ่งกว่านั้น พวกเขาจะ (9) ไร้มนุษยธรรม “ไม่มีความรัก” แข็งกระด้าง เกลียดขัง (*αστωργω*) (10)

“ปราศจากความรักใคร่ทางธรรมชาติ’ [KJV] หมายถึง มีความสัมพันธ์ที่
ผิดปกติ... มนุษยชาติจมลงไปสู่ระดับที่ต่ำที่สุดของเขาเมื่อเขาขอรับการ
รักร่วมเพศ”[\[104\]](#)

ผู้คนจะไม่ให้อภัยกันอีกด้วย (*อาสพนคอย*) และดังนั้น “ไม่สามารถกินดีได้” และ (11) ใส่ร้าย
คนอื่น (*คิอาโบลอย*) ซึ่งกล่าวด้วย “การนินทาที่มุ่งร้าย” นั่นคือ “การนินทา” พวกเขาจะ (12)
ขาด (“ปราศจาก”) “การควบคุมตนเอง” โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การยับยั้งตนเอง (*อาคราเดอิส*)
(13) “คูร้าย” เยี่ยงสัตว์เดรัจฉาน อนารยะ (*อาเนเมรอย*) และ (14) เป็นศัตรู (“ผู้เกลียดชัง”) ต่อ
สิ่งใดก็ตามที่ “ดี” (*อาฟิลาการอย*)

3:4

ยิ่งกว่านั้น พวกเขาจะ (15) ปฏิบัติการทรยศ “ทรยศ” (*โพรโคไท*) และ (16) มุทะลุ “ไม่ยั้งคิด”
(*โพรเยเทอิส*) พวกเขาจะ (17) “โอหัง” (*เททูปโฟเมนอย*) ผยองด้วยความหยิ่ง ถูกหุ้มห่อไว้ใน
หมอกแห่งการลวงตนเอง และ (18) อูทิศตนต่อ (“ผู้รักของ”) “ความเปลือยเปลือย” (*ฟีเลโคนอย*)
ส่วนตัว (19) “มากกว่ารัก” “พระเจ้า” (*ฟีโลเธอย*)

“. . . เงินหลายพันล้านดอลลาร์กำลังถูกใช้เพื่อความบันเทิง [คือ ภาพยนตร์
การกีฬา เป็นต้น] เพราะวามมนุษย์เป็นผู้รักความเปลือยเปลือยมากกว่าผู้รัก
พระเจ้า”[\[105\]](#)

จงสังเกตว่าลักษณะหลายอย่างของลักษณะเหล่านี้ถูกเชื่อมโยงด้วยกันโดยการกล่าวซ้ำถึงเสียง
ของพวกมัน (ในตัวบทกรีก) คือ 1 และ 2, 9 และ 10, 15 และ 16, และ 18 และ 19 เหตุผล
สำหรับการเรียบเรียงเช่นนี้บางที่เป็นประสิทธิภาพทางวรรณกรรม

“รายการความชั่ว” นี้ก็ค่อนข้างคล้ายกันกับรายการใน [โรม 1:29-31](#) รายการความชั่วได้ถูกใช้
โดยทั่วไปในศิลปะการใช้ถ้อยคำแบบกรีกและโรมันเพื่อที่จะล้อเลียนฝ่ายตรงข้าม บ่อยครั้ง
พวกเขาได้ใช้การกล่าวซ้ำของเสียงและกลไกทางจังหวะอื่นๆ เพื่อที่จะเพิ่มผลกระทบ [\[106\]](#)

เปาโลเขียนรายการนี้ของลักษณะ 18 อย่างในการเรียบเรียงที่ค่อนข้างเป็นแบบ โครงร่างที่
แนวคิดถูกวางไว้ในรูปสมมาตร รายการของท่านเริ่มต้นและจบลงด้วยสองกลุ่มของสองคำที่

แสดงถึงการนำทางผิดของความรัก จากนั้นก็เป็นสองกลุ่มพร้อมกับคำศัพท์สามคำในแต่ละกลุ่มที่จดจำที่ความหึงและความเป็นศัตรูต่อกันอื่นๆ จากนั้นก็เป็นสองกลุ่ม คำคำที่ตามมาด้วยสามคำซึ่งทั้งหมดเริ่มต้นด้วย ตัวอักษร *อัลฟา* ในตัวบทกรีกที่คัดค้านคุณภาพที่ดิบอย่างที่พระคุณโดยทั่วไปของพระเจ้าให้ แปลคำเหล่านี้ คำแรกอยู่ในวลีสองคำที่พรรณนาถึงผู้คนที่ขาดลักษณะพื้นฐานมากที่สุดของชีวิตมนุษย์ ศูนย์กลางของโครงร่างที่แนวคิดถูกวางไว้ในรูปสมมาตรนี้คือคำว่า *คิอาโบลอย* ซึ่งหมายถึงผู้ใส่ร้ายป้ายสี ผู้คนที่ชั่วร้าย (เปรียบเทียบ 2:26; [1 ทธ. 3:11](#); [ทต. 2:3](#))^[107]

3:5 สุดท้าย คนเหล่านี้จะ (ลักษณะที่ 19 ดำเนินต่อไป) ทำการเสแสร้งถึงการเคร่งศาสนา (ยึดถือ “ทางพระเจ้าแต่เพียงเปลือกนอก”) แต่ *ปฏิเสท* แหล่งแห่ง “ฤทธิ์เดช” ฝ่ายวิญญาณแท้ (นั่นคือพระวณะของพระเจ้า) ลักษณะสุดท้ายนี้ทำให้ชัดเจนว่าบรรดาคนเหล่านี้ที่ถูกอธิบายไว้ในข้อ 2-4 แม้กระทั่งจะอ้างว่าเป็นคริสเตียน (นั่นคือ พวกครูสอนเท็จและบรรดาผู้ติดตามของพวกเขา) ทิโมธีจะต้อง “หลีกเลียง” การสมาคมกับผู้คนที่ได้แสดงลักษณะเหล่านี้ ยกเว้นแน่นอนว่าเพื่อจุดประสงค์ของการประกาศและการสั่งสอน

“การรักตนเองเป็นข้อบกพร่องพื้นฐานที่ถูกอ้างอิงในรายการของความชั่วใน 3:2-5 ความชั่วนี้นำไปสู่การกระทำในข้อ 6-9 ที่หลอกลวง ที่ตั้งใจที่จะควบคุมคือดั่งและถูกปฏิเสทโดยพระเจ้า”^[108]

3:6-7 เป็นที่ชัดเจนว่า เปาโลมีพวกครูสอนเท็จ ในเมืองเอเฟซัส ที่นี้ในข้อเหล่านี้ แม้ว่าสิ่งที่ท่านเขียนที่นี้ประยุกต์ใช้กับพวกครูสอนเท็จ ทั้งหมด พวกครูสอนที่สำแดงลักษณะเหล่านี้บางอย่างที่ท่านเพิ่งได้ระบุไปก็ได้ทำการปฏิบัติแห่งการได้รับทางเข้า “ไปสู่อันทั้งหลาย” ที่ซึ่งพวกภรรยา นั้น “อ่อนแอ” (ตามตัวอักษรคือ “เล็กน้อย”) ฝ่ายวิญญาณ

เปาโลอธิบายถึงผู้หญิงเหล่านี้ต่อไปในฐานะที่ถูกควบคุมโดย “บาป” หลายอย่างที่ตอบสนองต่อค้นหา (แรงกระตุ้น) บาปต่างๆ ของพวกเขา และดูเหมือนว่า “รำเรียนอยู่เสมอ” แต่ “ไม่” “สามารถ” เข้าใจ “ความจริง” ของพระเจ้าอย่างแท้จริงได้ พวกเขาไม่สามารถเรียนรู้ความจริงได้ เพราะว่าสิ่งที่พวกเขากำลังเรียนรู้คือความเท็จ พวกครูสอนเท็จได้ทำให้พวกผู้หญิงเหล่านั้นหลงใหลด้วยคำสอนของพวกเขา

บางทีพวกผู้หญิงก็หัวนั้ไหวง่ายต่ออิทธิพลของพวกครูสอนเท็จมากกว่าพวกผู้ชาย เพราะว่าในวัฒนธรรมของเปาโลนั้น พวกผู้หญิงครอบครองสถานะที่ต่ำกว่าในสังคม[109] ยิ่งกว่านั้น พวกเขาไม่ได้มีการศึกษามากอย่างพวกสามีของพวกเขา การอธิบายอีกอย่างหนึ่งก็คือว่า พวกเขาได้มีเวลากับมือของพวกเขามากขึ้นที่ซึ่งพวกเขาสามารถทำเล่นๆในหลายสิ่ง

“มันคือความไม่เป็นผู้ใหญ่และความอ่อนแอของ ‘พวกผู้หญิงที่เหมือนเด็ก’ เหล่านี้ที่ทำให้พวกเขาอ่อนไหวง่ายต่อพวกครูสอนเท็จ เปาโลไม่ได้ใช้คำศัพท์เพื่อที่จะลดความสำคัญของพวกผู้หญิงลง แต่ที่จะอธิบายถึงสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับพวกผู้หญิงที่เจาะจง ที่ท่านใช้รูปแบบเล็กๆก็แสดงให้เห็นว่าท่านไม่ได้อธิบายถึงพวกผู้หญิงโดยทั่วไป”[110]

แฮนสันได้เรียกความสนใจสู่ความคล้ายกันของพระกัมภีร์ตอนนี้ (ข้อ 6-7) และจดหมายฝากยูดา[111]

2. ตัวอย่างประกอบทางลบและทางบวก 3:8-13

3:8-9 เปาโลใช้นักวิทยาคมชาวอียิปต์ คือ “ฮันเนสกับฮัมเบรส์” ผู้ซึ่งได้ต่อต้านโมเสสในภัยพิบัติต่างๆ (อพย. 7:11; 9:11) เพื่อจะอธิบายถึงชะตาของพวกครูสอนเท็จเหล่านี้ ธรรมเนียมการบอกเล่าหรือเขียนขึ้นของชาวยิวได้รักษาชื่อของพวกเขาไว้ แม้ว่าพันธสัญญาเดิมไม่ได้รักษาไว้ [112] ชื่อของพวกเขาบางทีสมญานามของพวกเขาหมายถึง “ผู้กบฏ” และ “ปฏิปักษ์” [113] เหมือนกับนักวิทยาคมเหล่านี้ พวกครูสอนเท็จได้ต่อต้านความจริงที่ถูกเปิดเผยของพระเจ้า ได้ครอบครองจิตใจที่เสื่อมทราม (“ชั่วช้า”) และได้อยู่นอกคอกของผู้สัตย์ซื่อ พวกเขาจะไปไม่ได้ไกลอย่างที่ผู้มาก่อนชาวอียิปต์ของพวกเขาได้ไป ความโง่เขลา (“ความเขลา”) ของพวกเขาจะกลายเป็นความรู้โดยทั่วไป (“ชัดเจนต่อทุกคน”) เมื่ออำนาจของพวกเขาจะพิสูจน์ว่าไม่เพียงพอ

3:10-11 คุณลักษณะและความประพฤติของทิโมธีในอดีตก็แตกต่างอย่างสิ้นเชิงกับคุณลักษณะและความประพฤติของพวกครูสอนเท็จ เขาได้ “ดำเนินตาม” พันธกิจของเปาโล (“การสอน” “ความประพฤติ” และ “จุดประสงค์”) อย่างเต็มที่และชีวิตของท่าน (“ความเชื่อ” “ความอดทน”

“ความรัก” และ “ความพากเพียร”) ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าได้ช่วยกู้เปาโลจาก “การถูกข่มเหง” ทั้งหมดของท่านคงได้หนุนใจให้ทิโมธีที่จะดำเนินตามแบบอย่างของอัครทูตนี้ต่อไป

“องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงช่วยกู้ประชากรของพระองค์ *เสมอ* บ่อยครั้ง จาก ความตาย บางครั้งโดย *วิธีแห่ง* ความตาย ไม่ว่าวิธีไหน ไม่มีสิ่งใดแยกพวกเขาจากความรักของพระองค์ได้ (รม. 8:38, 39)”[114]

3:12-13

ทิโมธีจะต้องตระหนักอย่างทีคริสเตียนทุกคนตระหนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งบรรดาผู้ที่ “ศาสนศาสตร์ความมั่งคั่ง” ขวนใจพวกเขา นั่นว่า เมื่อบุคคลหนึ่งตัดสินใจที่จะ “ดำเนิน” “ชีวิตในทางพระเจ้า” เขาหรือเธอจะประสบกับ *การข่มเหง* ด้วยการอุทิศตนของเขาหรือของเธอที่จะติดตามพระคริสต์อย่างสัตย์ซื่อ คริสเตียนก็จัดตั้งเส้นทางแห่งชีวิตของเขาหรือของเธอที่ตรงกันข้ามโดยตรงกับเส้นทางของระบบของโลก การเผชิญหน้าและความขัดแย้งก็หลีกเลี่ยงไม่ได้ (เปรียบเทียบ [มธ. 10:22-23](#); [ลก. 21:12](#); [ยน. 15:20](#); [กจ. 14:22](#); [1 ธส. 3:4](#))

ในปี 1983 เจ. เวอร์นอน แมกก็ได้อธิบายสิ่งดังต่อไปนี้ ซึ่งเป็นจริงในทุกวันนี้มากกว่าเมื่อมันได้เป็นเมื่อเขาได้เขียนมัน

“นานก่อนที่เขาได้เป็นรัฐมนตรีกลาโหม เมลวิน เลียดได้แถลงการณ์ในเมืองซาน ฟรานซิสโก ณ การประชุมของพรรครีพับลิกัน ข้าพเจ้าไม่รู้สถานการณ์ที่ได้กระตุ้นแถลงการณ์นั้น แต่เขาได้กล่าวว่า ‘ในโลกนี้ มันก็ไม่มีที่นิยมมากขึ้นและมากขึ้นที่จะเป็นคริสเตียน ในไม่ช้ามันจะเป็นอันตราย’ เรากำลังเห็นความแม่นยำของแถลงการณ์นี้ ศาสนาคริสต์แท้และคริสเตียนแท้กำลังไม่มีที่นิยมอย่างมาก

“ทุกวันนี้ข้าพเจ้าไม่ได้รับการเร้าใจอย่างแท้จริงเมื่อหนังสือพิมพ์ร้องเรียกว่าไม่มีเสรีภาพของหนังสือพิมพ์ หนังสือพิมพ์ที่เสรีนิยมได้เล่นหัวข้อนี้สำหรับคุณค่าทั้งหมดของมัน แต่พวกเขาได้กล่าวสิ่งใดก็ตามเกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่ว่าศาสนาคริสต์แท้ถูกระงับโดยหนังสือพิมพ์ใหม่ เมื่อไหร่ที่ท่านได้อ่านบทความที่เห็นอกเห็นใจเกี่ยวกับจุดยืนตามพระคัมภีร์เป็นครั้งล่าสุด

สี่ระดับข่าวที่นำเสนอศาสนาคริสต์แท้ ถ้านักเทศน์แบบดั้งเดิมได้รับการเผยแพร่ใดๆ มันจะถูกบิดเบือนและถูกนำเสนอผิดๆ แน่แน่นอนว่า ถ้านักเทศน์ไปสู่อำนาจที่ผิดของกฎหมาย เขาจะอยู่ในหน้าแรก แต่ถ้าเขาช่วยกลุ่มผู้คนที่รอดพ้นจากการไปขังนรก เขาก็ถูกละเลย สหายเอ๋ย เรากำลังเคลื่อนเข้าไปในวงโคจรที่คริสเตียนอาจจะต้องจ่ายราคาเพื่อจะยืนยันหยัดเพื่อความเชื่อ” [115]

ความชั่วร้ายของ “ผู้คน (คน) ที่ชั่วร้าย” โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คนล่อลวง (“คนหลอกลวง”) จะเพิ่มขึ้นขณะที่เวลาผ่านไป (“จะ *เลวลง* กว่าเก่า”) พวกเขาจะไม่เพียงแต่หลอกลวงคนอื่นเท่านั้น แต่บาปของพวกเขาและคนหลอกลวงคนอื่นๆ จะหลอกลวงพวกเขา (“หลอกลวงและถูกหลอกลวง”) *อย่างมากขึ้น* เช่นกัน นั่นเป็นความวิปราคาของบาป

ข้อความนี้ไม่ได้ขัดแย้งกับสิ่งที่เปาโลกล่าวในข้อ 9 ในข้อ 13 เปาโลหมายถึงว่า ความชั่วจะรุนแรงมากขึ้นเมื่อเวลาดำเนินไป ในข้อ 9 ท่านหมายถึงว่า คำสอนของความชั่วไม่จำเป็นว่าจะขยายมากขึ้นและได้รับผู้รับกว้างขึ้นเมื่อความช่วนั้นเลวลง [116] หรือที่ว่า พวกครูสอนเท็จเองและอิทธิพลที่ชั่วร้ายของพวกเขาในที่สุดแล้วก็ไร้ประสิทธิภาพหรือมาสู่จุดสิ้นสุด

ข. ความประพฤติในวาระสุดท้าย 3:14-4:5

เปาโลระบุถึงหน้าที่สองอย่างของทิโมธีในวาระสุดท้ายเพื่อจะทำให้เขาประทับใจด้วยสิ่งที่มีลำดับความสำคัญที่สุด

1. การยึดมั่นความจริง 3:14-17

3:14-15 ในชีวิตส่วนตัวของท่าน ทิโมธีควร “ดำเนิน” ชีวิตอย่างที่ท่านได้ดำเนินต่อไป (“ในสิ่งที่ท่านได้เรียนรู้”) แทนที่จะหันไปติดตามแบบอย่างของคนชั่วร้ายผู้ซึ่งเปาโลเพิ่งได้อ้างอิงไป

“เป็นข้อยืนยันของข้าพเจ้าที่ว่าการศึกษาพระวจนะของพระเจ้าที่ต่อเนื่องเป็นการช่วยเหลือเดียวที่ใครก็ตามในท่ามกลางเรามี [เมื่อมันมาสู่การยึดมั่นความจริง]” [117]

ความประพุดติของทิโมธีได้ออกมาจากสิ่งที่ท่านได้เรียนรู้ “สิ่งต่างๆ” ที่ได้ให้ความเชื่อมั่น ส่วนตัวต่างๆ ของท่าน (“สิ่งต่างๆที่ท่านมี... เชื่อมั่นใน”)

“พ่อแม่ชาวยิวได้ถูกคาดหวังให้สอนธรรมเนียมปฏิบัติแก่ลูกๆ ของพวกเขาตั้งแต่ อายุห้าขวบเป็นต้นไป”[\[118\]](#)

ความเชื่อมั่นต่างๆของทิโมธีเข้มแข็งมากขึ้นเพราะว่าชีวิตของเปาโลได้สนับสนุนความจริง (“สิ่งต่างๆ”) ที่ทิโมธีได้เรียนรู้จากท่าน ยิ่งกว่านั้น สิ่งเหล่านั้นได้สอดคล้องกับ “พระคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์” ที่เขาได้ “รู้จัก” มาตลอดชีวิตของเขา (นั่นคือ พระคัมภีร์ฮีบรู เปรียบเทียบ 1:5) พระคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์เหล่านี้มี “ปัญญา” และนำไปสู่ “ความรอด” ส่วนตัวจากบาป เพราะว่า สิ่งเหล่านั้นชี้ไปยัง “พระคริสต์” ดังนั้นสิ่งเหล่านั้นก็พึงพาได้และมีฤทธิ์เดช

“เป็นไปได้เช่นกันที่ท่าน [เปาโล] บรรณาธิที่จะพูดเป็นนัยเรื่องการใช้ถ้อยคำ ขัดแย้งกัน ทั้ง ต่อ นิยายที่ได้ถูกเขียนขึ้นและลำดับวงศ์ของพวกครูสอนเท็จ และ ต่อ อีพีเชีย แกรมมาต้า [งานเขียนของชาวเอเฟซัส] ซึ่งเป็นหนังสืออันศักดิ์สิทธิ์และเครื่องรางของขลังของพวกนักวิทยาศาสตร์ ณ เมืองเอเฟซัส [กิจการ 19:19](#)... ตำราของท่านเป็นพระคัมภีร์ ไม่ใช่ ธรรมเนียม สิ่งเหล่านั้น ฮีอรา [บริสุทธิ์] ไม่ใช่ เบบลา [ไม่ศักดิ์สิทธิ์]”[\[119\]](#)

3:16-17

เปาโลต้องการที่จะเน้นถึงความสำคัญของ “พระคัมภีร์” ในพันธกิจในปัจจุบันและอนาคตของทิโมธีใหม่ การเน้นของท่านในข้อ 15 อยู่ที่ความสำคัญของมันในชีวิตของทิโมธีในอดีต

ไม่มีเหตุผลที่จะจำกัดพลังสากลของ “ทุกตอน” ต่อเรื่องราวของความรอด เมื่อคำกรีกที่แปลว่า “ทั้งหมด” หรือ “ทุกๆ” (พาส) ปรากฏกับคำนามเฉพาะเช่น “พระคัมภีร์” มันดีกว่าที่จะแปลว่า “ทั้งหมด” แทนที่จะเป็น “ทุกๆ”[\[120\]](#) ยิ่งกว่านั้น ดูเหมือนว่าบริบทบ่งบอกว่าเปาโลมีพระคัมภีร์ ทั้งหมด ที่นี่[\[121\]](#) เปาโลได้กล่าวถึงพันธสัญญาเดิมในฐานะทั้งหมดในข้อ 15 และอย่างไม่สงสัยว่าท่านได้นำความคิดนั้นไปยังข้อ 16

ยิ่งกว่านั้น “พระคัมภีร์ทั้งหมด” ได้รับความ “การคลอใจ” (คำกรีก *เชอพนุสต่อส* ตามตัวอักษร หมายถึง “พระเจ้าระบายลมหายใจ” เปรียบเทียบ [2 ปต. 1:21](#)) จากพระเจ้า ข้อเท็จจริงนี้ในตัว ของมันเองควรเป็นเหตุผลเพียงพอสำหรับการประกาศมัน มันไม่ใช่แค่ มี พระวณะของ พระเจ้า หรือ *กลายมาเป็น* พระวณะของพระเจ้าภายใต้เงื่อนไขบางอย่าง มัน *เป็น* พระวณะ ของพระเจ้า ซึ่งเป็นการแสดงออกถึง *ความเป็นบุคคล* ของพระองค์ (ใจ จิตใจ ความตั้งใจ และ อื่นๆ) นี่เป็นมุมมองของพระคัมภีร์ฮีบรูที่คนยิวในศตวรรษแรกได้ถือโดยทั่วไป [\[122\]](#)

“พระคัมภีร์” หมายถึง “งานเขียนอันศักดิ์สิทธิ์” และ ประยุกต์ใช้กับ งานเขียนที่ได้รับการคลอใจ จากพระเจ้า *ทั้งหมด* (พันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่) คำกรีกใช้คำว่า *กราวเฟ* ซึ่งแปลว่า “พระคัมภีร์” เพื่อจะอ้างอิงถึงชิ้นส่วนใดๆ ของงานเขียน แต่บรรดาผู้เขียนพันธสัญญาใหม่ใช้ มันเกี่ยวกับพระคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์เท่านั้น เมื่อเปาโลกล่าวถ้อยคำนี้ พระธรรมเล่มต่างๆ ของ พันธสัญญาเดิมก็เป็นงานเขียนที่ได้รับการคลอใจเป็นหลักที่ท่านได้มีในมุมมอง อย่างไรก็ตาม แม้กระทั่งในสมัยของเปาโล คริสเตียนได้ตระหนักว่าพระธรรมบางเล่มของพันธสัญญาใหม่ก็ ได้รับการคลอใจ (เปรียบเทียบ [2 ปต. 3:16](#))

“กิจกรรมของพระเจ้าแห่ง ‘การระบายลมหายใจ’ และกิจกรรมของมนุษย์แห่ง การเขียนในบางแง่นั้นก็สัมพันธ์กัน (เปรียบเทียบ [2 ปต. 1:21](#))” [\[123\]](#)

พระคัมภีร์ *มีประโยชน์* ดังนั้นทิมอธีควรใช้พระคัมภีร์ในพันธกิจของท่าน พระคัมภีร์ “มี ประโยชน์สำหรับการสอน” (การทำให้คนอื่น ๆ เข้าใจความจริงของพระเจ้า) และ “การตักเตือน ว่ากล่าว” (การนำการสำนึกถึงความผิดมาเมื่อมีการหันเหไปจากความจริงของพระเจ้า) พระคัมภีร์มีประโยชน์สำหรับ “การแก้ไข” (การนำการฟื้นฟูไปยังความจริงเมื่อมีความ ผิดพลาด) และ “การอบรมในความชอบธรรม” (การนำพาแบบการฝึกฝนเด็กในทางแห่งการ ดำเนินชีวิตที่ถูกต้องซึ่งความจริงของพระเจ้าเปิดเผย) นี่เป็นรายการแบบคัดเลือกแทนที่จะเป็น แบบครอบคลุมของแนวทางต่างๆที่ซึ่งพระคัมภีร์มีประโยชน์ ใน [โรม 15:4](#) เปาโลเขียนว่า พระเจ้าทรงให้พระคัมภีร์เพื่อว่าผู้คนจะมีความหวัง

“พระคัมภีร์มีประโยชน์สำหรับหลักคำสอน (สิ่งที่ถูกต้อง) สำหรับการ
ดัดเตือนว่ากล่าว (สิ่งที่ไม่ถูกต้อง) สำหรับการแก้ไข (วิธีที่จะถูกต้อง) และ
สำหรับการอบรมในความชอบธรรม (วิธีที่จะอยู่อย่างถูกต้อง)”[124]

“ที่นี้การเน้นถูกวางไว้ที่ [จุดประสงค์ต่างๆ] ผลกระทบเช่นนั้นต่องานของครู
สอนต่อหน้าการนำการสอนอย่างพิสดาร; เปรียบเทียบ 1 [ทธ.] 1:8-10”[125]

“. . . ไม่มีใครสามารถได้รับแม้กระทั่งการลืมนิสัยที่เล็กน้อยที่สุดของหลักคำ
สอนที่ถูกต้องและมีหลักนอกจากว่าเขาจะเป็นนักเรียนของพระคัมภีร์”[126]

ดังนั้น “ผู้ชาย (หรือผู้หญิง) ของพระเจ้า” มีทุกสิ่งที่ จำเป็น เพื่อจะบรรลุพันธกิจของเขาหรือ
(ของเธอ) (เปรียบเทียบ 2 ปต. 1:3) “คนของพระเจ้า” อ้างอิงถึงทิโมธี (1 ทธ. 6:11) แต่ถึงใครก็ตาม
ตามที่อุทิศตัวเขาเอง (หรือเธอเอง) ต่อพระเจ้าอีกด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อพิจารณาถึงบริบท
นั้น คือบรรดาผู้ที่อยู่ในตำแหน่งของการดูแลฝ่ายวิญญาณ เขา “เพียงพอ” (สมบูรณ์ เต็มเต็ม
“ได้รับการติดตั้ง” ด้วยเครื่องมือที่จำเป็นต่างๆที่เขาจำเป็น) “เพื่อการดีทุกอย่าง”

“ผู้รับใช้คริสเตียนมีเครื่องมือที่พระเจ้าให้มาในมือของเขาที่ได้ถูกออกแบบมา
เพื่อจะทำให้เขาพร้อมอย่างสมบูรณ์เพื่องานของเขา”[127]

“การดีทุกอย่าง” เป็นเป้าหมายสูงสุดของชีวิตของเรา (อฟ. 2:10) ความชำนาญและการใช้
พระคัมภีร์เป็นแค่วิธีที่จะ ไปสู่เป้าหมาย ไม่ใช่เป้าหมายในตัวของมันเอง พระเจ้าไม่ได้ให้
พระคัมภีร์แก่เราเพื่อจะสนองความอยากรู้อย่างเห็นของเราเท่านั้น แต่ที่จะทำให้เราสามารถที่
ช่วยเหลือคนอื่นๆในฝ่ายวิญญาณได้

“เขา [คริสเตียน] ต้องศึกษาพระคัมภีร์เพื่อจะทำให้ตัวเองเป็นประโยชน์ต่อ
พระเจ้าและเป็นประโยชน์ต่อเพื่อนมนุษย์ของเขา เขาต้องศึกษาไม่ใช่แค่ที่จะ
ช่วยวิญญาณของเขาให้รอดเท่านั้น แต่เขาจะทำให้ตัวเองเป็นอย่างไรที่
พระเจ้าจะใช้เขาเพื่อจะช่วยวิญญาณทั้งหลายให้รอดและปลอบโยนชีวิตของ
คนอื่นๆ”[128]

“การคลีใจของพระเจ้าเกี่ยวกับพระคัมภีร์ถูกกล่าวในจดหมายฝากแบบอภิบาล
อย่างมีพลังมากกว่าที่อื่นๆ ในพันธสัญญาใหม่”[129]

2. การป่าวประกาศความจริง 4:1-5

4:1

เปาโลต้องการให้ทิโมธีที่จะป่าวประกาศความจริงในพันธกิจส่วนรวมของเขาเช่นเดียวกับที่จะ
ยึดมั่นความจริงนั้นในชีวิตส่วนตัวของเขา ท่านแนะนำคำสั่งนี้ (ในข้อ 2) ด้วยบทนำที่จริงจัง
มากในข้อ 1 (เปรียบเทียบ [1 ทธ. 5:21; 6:13](#)) เปาโลย้ำเตือนทิโมธีว่าพระเจ้ากำลังเฝ้าดูเขาอยู่
อย่างที่พระเยซูคริสต์ผู้จะ “พิพากษา” ทุกคน (“คนเป็นและคนตาย”) เฝ้าดู ท่านย้ำเตือนเขา
ต่อไปว่า พระคริสต์จะเสด็จกลับมา (“การมาปรากฏของพระองค์” *ณ เวลาใดก็ตาม* ได้ถูกบ่ง
บอกไว้ *ใกล้จะมาถึง*) และจัดตั้ง “ราชอาณาจักร” แบบพระเมสสิยาห์ “ของพระองค์” ทิโมธี
ควรเตรียมตัวที่จะพบพระองค์โดยการทำตามคำสั่งของเปาโล (เปรียบเทียบ [มก. 13:34-35](#))

ประเด็นของเปาโลคือสิ่งนี้ พระเยซูคริสต์จะพิพากษาคริสเตียน ณ พระที่นั่งการพิพากษาของ
พระคริสต์ (ตามหลังการรับขึ้นไป) และจากนั้นก็ปรากฏอีกครั้ง ณ การเสด็จกลับมาครั้งที่สอง
(เปรียบเทียบ 1:10) หลังจากที่พระองค์จะจัดตั้งราชอาณาจักรพันปีของพระองค์ขึ้นบนโลกนี้
ดังนั้นทิโมธีต้องป่าวประกาศพระวาระของพระเจ้า (“ประกาศพระวาระ” ข้อ 2) และดำเนิน
พันธกิจที่พระเจ้าได้ให้แก่ท่านอย่างสัตย์ซื่อ (ข้อ 5)[130]

“การปรากฏตัวของจักรพรรดิ [โรมัน] ในที่ใดก็ตามเป็น *เฮบพิฟานีอา* [“การ
ปรากฏ”] ของเขา เป็นที่ชัดเจนว่า เมื่อจักรพรรดิจะต้องไปเยี่ยมที่ใดก็ตาม ทุก
สิ่งได้ถูกจัดไว้ในระเบียบที่สมบูรณ์แบบ ถนน ได้ถูกกวาดและประดับตกแต่ง
งานทั้งหมดก็ทันสมัย เมืองได้ถูกจัดให้สะอาดและตกแต่งเพื่อให้เหมาะสม
สำหรับ *เฮบพิฟานีอา* ของจักรพรรดิ ดังนั้นเปาโลกล่าวต่อทิโมธีว่า ‘ท่านรู้สิ่ง
ที่เกิดขึ้นเมื่อเมืองใดก็ตามกำลังคาดหวังถึง *เฮบพิฟานีอา* ของจักรพรรดิ ท่าน
กำลังคาดหวังถึง *เฮบพิฟานีอา* ของพระเยซูคริสต์ จงทำงานของท่านใน
แนวทางที่ว่าทุกสิ่งจะพร้อมเมื่อใดก็ตามที่พระองค์ทรงปรากฏ’”[131]

จงป่าวประกาศพระวาระของพระเจ้า! นั่นเป็นความรับผิดชอบหลักของผู้นำทุกคนของ
ประชากรของพระเจ้า (เปรียบเทียบ 1:14 [1 ทธ. 6:20](#))

“*เครุสโซ* [“ประกาศ”] เป็นคำกริยาที่มาจากรากศัพท์เดียวกันของ *เครุซ* คือ
‘ผู้ป่าวประกาศ’ ซึ่งหน้าที่ของเขานั้นคือที่จะทำการป่าวประกาศต่อสาธารณะ
ดังนั้น คำกริยาหมายถึง ‘ป่าวประกาศอย่างเสียงดัง ต่อสาธารณะ’ และถูกใช้ใน
พันธสัญญาใหม่เกี่ยวกับการป่าวประกาศต่อสาธารณะ หรือ ‘การประกาศ’
ข่าวสารที่พระเจ้าได้ให้มา. . .”[\[132\]](#)

“เราจะต้องไม่ประกาศ *เกี่ยวกับ* พระวาระของพระเจ้า หรือ *จาก* พระวาระ
ของพระเจ้า [นั่นคือ การยกตัวบทจากพระวาระและจากนั้นก็ถักทอคำเทศนา
รอบๆ ตัวบทนั้น] แต่ประกาศพระวาระของพระเจ้าเอง!”[\[133\]](#)

เราต้องประกาศพระวาระ “ในช่วงเหมาะสมและในช่วงไม่เหมาะสม” (อย่างต่อเนื่อง เสมอ
เมื่อสะดวกหรือไม่สะดวก ไม่ใช่แค่ระหว่างระยะเวลาที่พิเศษของการเน้น) เปาโลได้อธิบาย
เหตุผลสำหรับสิ่งนี้แล้วใน 3:16-17 ทิโมธีจะต้องใช้พระวาระของพระเจ้าที่จะ “ตักเตือนว่า
กล่าว” (ทำให้สำนึก) บรรดาผู้ที่อยู่ในความผิดพลาด (การร้องขอต่ออารมณ์) ท่านจะต้องใช้
พระวาระที่จะ “แก้ไข” บรรดาผู้ที่อยู่ในบาป (การร้องขอต่อจิตใจ) ยิ่งกว่านั้นท่านจะต้องใช้
พระวาระเพื่อจะหนุนใจ (“กระตุ้น”) บรรดาผู้ที่อยู่ในความสอคล้องกับน้ำพระทัยของ
พระเจ้า (การร้องขอต่อความตั้งใจ) ท่านจะต้องดำเนินการกิจกรรมเหล่านี้ทั้งหมด คือ การทำ
ให้สำนึก การเตือน และการร้องขอ *อย่างอดทน* มากและด้วย “คำแนะนำ” ที่ระมัดระวัง
(เปรียบเทียบ 2:25; 3:10; [1 ทธ. 1:16](#)) มีคำสั่งห้าประการในข้อนี้คือ จงประกาศ จงพร้อม จง
ชักชวน จงแก้ไข จงหนุนใจ

“การตักเตือนของคริสเตียนโดยปราศจากพระคุณแห่งความอดทนนาน
บ่อยครั้งได้นำไปสู่ท่าทีที่เกรี้ยวกราด ที่ติเตียนซึ่งเป็นอันตรายอย่างรุนแรงต่อ
ความมุ่งหมายของพระคริสต์ แต่ข้อเรียกร้องอย่างอื่นก็สำคัญอย่างเท่าเทียม
กัน เพราะว่าการแก้ไขจะต้องเป็นที่เข้าใจในทางสติปัญญาและดังนั้นจึงขึ้นอยู่กับ

กับ ‘การสอน’ ที่จะดักเตือนโดยปราศจากคำแนะนำก็คือที่จะละรากเหง้าของ
ความผิดพลาดไว้โดยไม่ได้แต่ต้อง”[134]

“พันธกิจของคริสเตียนมีศูนย์กลางที่พระวาระของพระเจ้า ซึ่งเป็นการ
แสดงออกของพระเจ้าเองถึงน้ำพระทัยของพระองค์ที่มีสำหรับผู้คนผู้ซึ่ง
พระองค์ทรงปรารถนาที่จะอวยพร ถ้าพระเจ้าไม่ได้ตรัส เราคงไม่รู้เกี่ยวกับ
พระองค์ เนื่องจากว่าโดยทางพระวาระของพระองค์นั้นที่พระองค์ดำเนินการ
ที่จะตรัสกับประชากรของพระองค์ต่อไป พันธกิจที่สำคัญที่สุดอย่างแรก
จะต้องเป็นการสื่อสารพระวาระของพระองค์”[135]

4:3-4

เปาโลอธิบายเหตุผลสำหรับการกำชับนี้ถัดไป “พวกเขา” เป็นผู้คนที่ซึ่งทิโมธีและบรรดา
ผู้ติดตามของท่านจะต้องประกาศต่อ คือผู้ฟังของท่าน ในวาระสุดท้าย “พวกเขา” (ผู้ฟังที่
แตกต่างกันไป) จะไม่ทนต่อ “ความจริง” แต่จะฟังบรรดาผู้พูดที่บอกพวกเขาถึงสิ่งที่พวกเขา
ต้องการที่จะฟังเท่านั้น (หลักคำสอนเท็จ “นิยาย” ความบันเทิง และอื่นๆ เปรียบเทียบ 3:6)
เปาโลพรรณนาถึงผู้คนที่เชื่อ ไม่แยแส และถูกรบกวนโดย “หลักคำสอนที่ถูกต้อง”

“ในอีกนัยหนึ่ง พวกเขาได้ทำให้พวกเขาเองเป็นมาตรการเกี่ยวกับว่าใครควร
สอนพวกเขาและการสอนอะไรที่ยอมรับได้”[136]

ยิ่งกว่านั้น พวกเขาเลือกที่จะเชื่อ “นิยาย” มากกว่าความจริง (เช่น วิวัฒนาการที่ไม่เชื่อว่ามี
พระเจ้า มนุษยนิยม การกลับชาติมาเกิดใหม่ และอื่นๆ เปรียบเทียบ [1 ทธ. 1:4; 4:7; ทด. 1:14](#))
ดูเหมือนว่าบริบทบ่งชี้ว่าคนเหล่านี้ได้เป็นผู้เชื่อ (เปรียบเทียบ [ลก. 8:13; 1 ทธ. 4:1; ฮบ. 3:12; 2](#)
[ทธ. 2:12](#)) เออร์ลเชื่อว่าวลี “คำสอนที่ถูกต้อง” เป็นคำไขในจดหมายฝากแบบอภิบาล
(เปรียบเทียบ [1 ทธ. 1:10](#))[137]

“ความรับผิดชอบหลักของทิโมธีในเมืองเอเฟซัสคือที่จะปกป้องและประกาศ
คำสอนที่ถูกต้อง”[138]

นี่เป็นครั้งที่หกในจดหมายนี้ที่เปาโลอ้างอิงถึง “ความจริง” (เปรียบเทียบ 2:15, 18, 25; 3:7, 8) ท่านได้อ้างอิงถึงความจริงถึงห้าครั้งอีกด้วยใน 1 ทิโมธี (2:4, 7; 3:15; 4:3; 6:5) เป็นที่ชัดเจนว่า ความจริงสำคัญต่อท่านอย่างมาก และควรสำคัญต่อเรา

4:5

เมื่อพิจารณาถึงการต่อต้านที่มากขึ้นนี้ ทิโมธีต้องระวังระไว (“มีสติ” ใจเย็น “ตื่นตัว”^[139]) โดยการหลีกเลี่ยงคำสอนเท็จ

“โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การอ้างอิงก็มีต่อความชัดเจนและความตื่นตัวของการเอาใจใส่และการสังเกตที่อยู่กับความมีสติ อย่างที่แยกแยะจากการขาดคุณสมบัติเหล่านี้ในการมัวเมา”^[140]

ที่จะทำสิ่งนี้ ทิโมธีต้องรักษาไว้ซึ่งการควบคุมตนเองภายใต้สถานการณ์ทั้งหมด^[141] ท่านต้อง “สู้ทนความทุกข์ยาก” อย่างเต็มใจและดำเนินการที่จะประกาศข่าวประเสริฐแก่คนหลงหายต่อไป ด้วยวิธีนั้นท่านจะดำเนินพันธกิจที่พระเจ้าได้มอบหมายแก่ท่านอย่างสมบูรณ์ได้ คำสั่งอีกสี่ประการก็ปรากฏในข้อนี้ (เปรียบเทียบ ข้อ 2) จงหนักแน่น จงอดทน จงทำ และจงบรรลุ

“. . . วลีนี้ [“จงทำหน้าที่ของผู้ประกาศข่าวประเสริฐ”] สรุปคำสอนทั้งหมดของจดหมายฝากนี้แทนที่จะเพิ่มคำสั่งใหม่”^[142]

“ดังนั้นด้วยถ้อยคำแห่งการกำชับที่จริงจังใน 4:1-5 ที่แท้เปาโลนำถ้อยคำแห่งการแนะนำเกี่ยวกับหน้าที่ต่างๆ ของทิโมธีในฐานะผู้รับใช้ของพระคริสต์มาสู่การสรุป การกำชับนี้รวบรวมความเป็นห่วงต่างๆ ที่ถูกแสดงออกตลอดจดหมายนี้และทำให้สิ่งเหล่านั้นเป็นรูปธรรมด้วยคำสั่งที่สามารถท่องจำได้เก้าคำสั่งซึ่งเริ่มต้นด้วย ‘จงประกาศพระวจนะ’ และสิ้นสุดลงด้วย ‘จงทำพันธกิจของท่านให้ครบบริบูรณ์’ ด้วยคำสั่งเหล่านี้ เปาโลก็เรียกให้ทิโมธีที่จะประกาศและประยุกต์ใช้พระวจนะของพระเจ้าด้วยความอดทนอย่างมากและคำแนะนำที่ระมัดระวัง ที่จะไม่สับสนในทุกๆ สถานการณ์ ที่จะทนความลำบากอะไรก็ตามเช่นพันธกิจที่ทำให้เขาเกี่ยวข้อง ที่จะประกาศข่าวประเสริฐ และที่จะทำอะไรก็ตามที่จำเป็นเพื่อจะบรรลุพันธกิจที่พระคริสต์ได้เรียกเขาสู่”^[143]

งานหรือพันธกิจ? ^[144]
งานเป็นสิ่งที่คุณเลือก
พันธกิจเป็นสิ่งที่พระคริสต์เลือกให้คุณ
งานขึ้นอยู่กับความสามารถของคุณ
พันธกิจขึ้นอยู่กับความพร้อมของคุณต่อพระเจ้า
ในงานคุณคาดหวังที่จะได้รับ
ในพันธกิจคุณคาดหวังที่จะให้
งานที่สำเร็จนำการเห็นคุณค่าของตนเองมาให้คุณ
พันธกิจที่สำเร็จนำเกียรติมายังพระเยซูคริสต์
ในงานคุณให้บางสิ่งเพื่อได้รับบางสิ่ง
ในพันธกิจคุณคืนบางสิ่งที่ได้ถูกมอบให้แก่คุณ
งานที่สำเร็จอย่างดีมีรางวัลชั่วคราว
พันธกิจที่สำเร็จอย่างดีมีรางวัลนิรันดร์มา

ค. บทบาทของเปาโลในวาระสุดท้าย 4:6-8

เปาโลเปิดเผยว่าท่านกำลังจะตาย เพื่อที่จะเร้าใจทิโมธีต่อไปถึงความสำคัญของการยังคงสัตย์ซื่อต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า

4:6 เปาโลเชื่อว่าท่านจะตายในไม่ช้า ท่านใช้ถ้อยคำสะสรวยสองถ้อยคำเพื่อจะอธิบายถึงการตายที่ใกล้จะเกิดขึ้นของท่านคือ หนึ่งในปัจจุบันนี้ชีวิตของท่านได้ถูก “เทลง” เป็นเครื่องบูชาแด่พระเจ้า เหมือนกับเครื่องดื่มบูชาประจำวันในลัทธิยิว (กวด. 15:1-10; เปรียบเทียบ กวด. 28:4-7; ฟป. 2:17) ในไม่ช้าก็จะมีอะไรเหลือ หลังจากปุโรหิตชาวยิวได้ถวายแกะ แกะตัวผู้ หรือวัว ในพิธีนี้ เขาได้เทเหล้าองุ่นข้างๆ แท่นบูชา นี่เป็นการกระทำสุดท้ายในพิธีกรรมแบบเครื่องบูชา ซึ่งทั้งหมดได้แสดงถึงการอุทิศตนของผู้เชื่อต่อพระเจ้าในการนมัสการ การเทเหล้าองุ่นได้

พรรณนาถึงการหายไปทีละน้อยของชีวิตของเปาโล ซึ่งได้เป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิตต่อพระเจ้า ตั้งแต่การกลับใจเชื่อของอัครทูตนี้[145]

“เปาโลไม่ได้คิดถึงตัวท่านเองว่าจะไปถูกประหาร ท่านได้คิดถึงตัวท่านเองว่าจะถวายชีวิตของท่านแด่พระเจ้า ชีวิตของท่านไม่ได้ถูกเอาไปจากท่าน ท่านได้เสียสละมัน ตั้งแต่การกลับใจเชื่อของท่าน เปาโลได้ถวายทุกสิ่งแด่พระเจ้า คือ เงินของท่าน ความเป็นนักวิชาการของท่าน กำลังของท่าน เวลาของท่าน ความแข็งแรงแห่งร่างกายของท่าน ความเหน็ดเหนื่อยแห่งความคิดของท่าน การอุทิศตนแห่งใจที่ซาบซึ้งของท่าน ชีวิตเองเท่านั้นที่เหลือไว้เพื่อจะถวาย และเปาโลจะสละชีวิตของท่านอย่างยินดี”[146]

ประการที่สอง เปาโลพร้อมที่จะจากโลกนี้ไป อย่างที่นักเดินทางจากประเทศหนึ่งไปยังอีกประเทศหนึ่ง หรืออย่างทีละลาออกไปจากท่าเรือของเขา หรืออย่างที่ทหารเรือเดินที่[147] อัครทูตนี้เชื่อว่าเนโรจะไม่ปล่อยท่านจากคุก แต่จะประหารท่านเสีย ธรรมเนียมของคริสเตียนยืนยันว่า เปาโลได้ตายในฐานะผู้ตายเพื่อความเชื่ออย่างแท้จริงในกรุงโรม[148] การตายที่ใกล้เข้ามาได้ให้ความเร่งด่วนที่เพิ่มขึ้นต่อการกำชับของท่านต่อทิโมธี

4:7

เปาโลใช้อีกสามภาพที่จะอธิบายถึงชีวิตของท่านขณะที่ท่านทบทวนชีวิต สองภาพแรกเป็นคำเปรียบเทียบด้านกีฬา (เปรียบเทียบ 2:5) ซึ่งอธิบายถึงนักมวยหรือนักมวยปล้ำ (“ข้าพเจ้าได้ต่อสู้อย่างเต็มกำลัง”) และนักวิ่ง (“ข้าพเจ้าได้วิ่งแข่งจนครบถ้วน” เปรียบเทียบ กจ. 20:24) ภาพที่สามเป็นภาพของผู้รักษาที่สัตย์ซื่อที่ได้รับการ (ปกป้อง) หน้าที่ (“ข้าพเจ้าได้รับการรักษาความเชื่อไว้แล้ว” เปรียบเทียบ 1 คร. 4:2; มธ. 25:14-30; ลก. 19:11-27) อีกมุมมองหนึ่งก็คือว่า ภาพแรกเกี่ยวกับทหาร ภาพที่สองเกี่ยวกับกีฬา ภาพที่สามเกี่ยวกับศาสนา[149] มุมมองที่สามก็คือว่าทั้งสามภาพเกี่ยวกับกีฬา[150] เปาโลได้ดำเนินชีวิตคริสเตียนและได้รับในองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างที่พระองค์ได้บัญชา ข้อ 6 และ 7 จัดตั้งคำจารึกบนหลุมฝังศพของเปาโล

บางทีเปาโลหมายถึงโดย “ข้าพเจ้าได้วิ่งแข่งจนครบถ้วน” ว่าท่านได้วิ่ง *ในการวิ่งแข่งที่มีเกียรติมากที่สุด* ของทั้งหมด นั่นคือ พันธกิจแห่งข่าวประเสริฐ ไม่ใช่ที่ท่านได้ทำ *อย่างดีที่สุด* ของท่าน ในการแข่งขัน[151]

4:8

เนื่องจากท่านได้สตัยชื่อ เปาโลไม่ได้กลัวตาย แต่ตั้งใจคอยที่จะพบองค์พระผู้เป็นเจ้าของท่าน!
ในวันแห่งการให้รางวัลสำหรับคริสเตียน (พระที่นั่งพิพากษาของพระคริสต์; 1:12, 18; [2 คร. 5:10](#)) เปาโลมั่นใจว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า” จะให้ (“มอบ”) รางวัลที่เหมาะสมแก่ท่าน

“มงกุฏแห่งความชอบธรรม” อาจเป็นไม่ว่า *ความเต็มเปี่ยม* ของความชอบธรรมในฐานะรางวัล หรือรางวัลที่ไม่ได้รับบุสำหรับความประพฤติที่ชอบธรรมบนโลก (เปรียบเทียบ [ยก. 1:12](#); [วว. 2:10](#)) นี้ดูเหมือนจะเป็นมงกุฏทางการเปรียบเทียบ (นั่นคือ รางวัล) แทนที่จะเป็นมงกุฏตามตัวอักษร ทางวัตถุ เนื่องจากว่าความชอบธรรมไม่ใช่วัตถุ รางวัลนี้ (“มงกุฏของผู้ชนะ” คำกรีก *στέφανος*) จะไปยังคริสเตียนทุกคนที่เหมือนเปาโลผู้ซึ่งได้สำแดงถึงความปรารถนาต่อการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าโดยแนวทางที่พวกเขาได้ดำเนินชีวิต (นั่นคือ “ตั้งใจคอยด้วยความยินดีที่จริงจังต่อ” มัธ[152]) ไม่ใช่คริสเตียนทุกคนที่เอาใจจดจ่อต่อการที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าจะเสด็จกลับมา เนื่องจากว่าบางคนรู้ว่าพวกเขาต้องเปลี่ยนแนวทางการดำเนินชีวิตของพวกเขา

มงกุฏต่างๆของผู้เชื่อ		
ชื่อเรียก	เหตุผล	ข้ออ้างอิง
มงกุฏที่ไม่ร่วงโรย	สำหรับการนำชีวิตที่มีวินัย	1 คร. 9:25
มงกุฏแห่งความยินดี	สำหรับการประกาศและการสร้างสาวก	1 ธส. 2:19
มงกุฏแห่งความชอบธรรม	สำหรับการรักการปรากฏขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า	2 ทธ. 4:8
มงกุฏแห่งชีวิต	สำหรับการสู้ทนความยากลำบาก	ยก. 1:12 ; วว. 2:10
มงกุฏแห่งศักดิ์ศรี	สำหรับการดูแลฝูงแกะของพระเจ้าอย่างสัตย์ซื่อ	1 ปต. 5:4

อย่างชัดเจนแล้ว เปาโลกำลังคิดถึงพระที่นั่งการพิพากษาของพระคริสต์ในข้อ 1-8 ท่านอ้างอิงถึง “พระผู้พิพากษา” ของท่านในข้อ 1 และ 8 จึงสังเกตว่านั่นจะเป็น “พระผู้พิพากษาที่ชอบธรรม” ผู้ซึ่งจะให้มงกุฏแห่งความชอบธรรม

“ความคิดที่นี้ไม่ใช่ความคิดเกี่ยวกับผู้ให้ที่ใจกว้าง แต่เป็นความคิดเกี่ยวกับผู้พิพากษาที่ชอบธรรม”[153]

“การคาดหวังถึงรางวัลเป็นการตระหนักถึงพระคุณของพระเจ้าอีกด้วย บรรดาผู้ที่คาดหวังถึงรางวัลจะไม่สามารถโอ้อวดได้ว่า ‘จงดูที่ความสำเร็จของข้าพเจ้าสิ’ พวกเขาควรสามารถที่จะถวายเป็นการสรรเสริญแด่พระเจ้าโดยการกล่าวว่า ‘ขอบพระคุณองค์พระผู้เป็นเจ้าสำหรับสิ่งที่พระองค์ได้ก่อให้เกิดในข้าพเจ้า’ การคาดหวังอย่างมากถึงรางวัลเป็นการยอมรับถึงพระคุณของพระเจ้า”[154]

“ในข้อ 6-8 คุณเหมือนจะมีความทรงจำที่มีสติถึง [ฟป. 1:28; 2:17; 3:13, 14](#) ถ้าเปาโลเป็นผู้เขียน ท่านอาจตั้งใจให้ความคิดของทิโมธีระลึกถึงถ้อยคำของจดหมายฝากฉบับนั้น ซึ่งบางทีทิโมธีเป็นเลขานุการ ‘สิ่งที่ข้าพเจ้าได้สั่งท่านในตอนนั้นว่า ข้าพเจ้าได้เต็มใจที่จะจากไปและที่จะให้โลหิตชีวิตของข้าพเจ้าเทลงนั้น ตอนนี้มาถึงการทดสอบ ข้าพเจ้าเผชิญหน้ามันในตอนนี้’”[155]

V. คำแนะนำและข้อมูลส่วนตัวเชิงสรุป 4:9-22

เปาโลสรุปสิ่งนี้ คือจดหมายฝากที่ได้รับการดูแลของท่าน โดยการให้คำแนะนำและข้อมูลส่วนตัวแก่ทิโมธีเพื่อจะทำให้เขาสามารถที่จะดำเนินการความปรารถนาสุดท้ายต่างๆ ของอัครทูตนี้ได้

ก. เพื่อนร่วมงานและปฏิบัติ 4:9-15

4:9-10 เปาโลกระตุ้นให้ทิโมธีที่จะไปพบท่านในกรุงโรม “ในไม่ช้า” ท่านไม่ได้คาดหวังที่จะดำเนินชีวิตยาวนานมากขึ้น (เปรียบเทียบ ข้อ 6)

“วิธีถูกต้องตามรัฐธรรมนูญแห่งการลงโทษโทษประหารชีวิตต่อพลเมืองโรมันก็โดยขวานของผู้ที่ทำหน้าที่ติดตามผู้พิพากษาในสมัยโรมันโบราณ อาชญากรได้ถูกผูกติดกับหลัก ได้ถูกเขียนโดยไม่เรียวและจากนั้นได้ถูกตัดศีรษะ”[156]

บางที่ “เดมาส” ซึ่งเป็นรูปแบบสั้นๆของเดเมตรีอัส (เปรียบเทียบ กจ. 19:24; 3 ยน. 12 บางที่ ไม่ใช่บุคคลเดียวกัน) เพื่อนร่วมงานของเปาโลได้ยอมตามการขั้ววนของ “โลก” (แทนที่การรักการปรากฏของพระคริสต์; เปรียบเทียบ มธ. 13:22; กท. 1:4; อฟ. 1:21; 1 ทธ. 4:8; ทด. 2:12; 1 ยน. 2:15) เขาได้ (“ละทิ้ง”) จากเปาโลไปอาศัยอยู่ในเมือง “เซสะโลนิกา” (เปรียบเทียบ กส. 4:14; ฟม. 24) เหมือนกับฮีเมเนอัสและฟีเลทัส (2:17) อเล็กซานเดอร์ (1 ทธ. 1:20) และคนอื่นๆนั้น เขาไม่ได้ติดตามพระคริสต์อย่างสัตย์ซื่อต่อไป

“เขาไม่ได้เต็มใจที่จะจ่ายราคาของความทุกข์ยากและการทนทุกข์ที่เปาโลได้จ่าย”^[157]

“... ความพากเพียรเองเป็นของขวัญจากพระเจ้าอย่างแท้จริง ซึ่งพระองค์ไม่ได้มอบให้ทุกคนอย่างขาดการพิจารณา แต่มอบให้ผู้ที่พระองค์ทรงโปรดปราน ถ้าบุคคลหนึ่งแสวงหาเหตุผลสำหรับความแตกต่างคือ ทำไมบางคนพากเพียรอย่างมั่นคง และคนอื่นล้มเหลวเนื่องจากความไม่มั่นคงนั้น ก็ไม่มีสิ่งอื่นปรากฏแก่เรานอกจากว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าอัครทูตพวกแรก เสริมกำลังพวกเขาโดยฤทธิ์เดชของพระองค์เองเพื่อว่าพวกเขาจะไม่พินาศ ในขณะที่สำหรับพวกหลังนั้นก็เพื่อว่าพวกเขาจะเป็นแบบอย่างของความไม่คงเส้นคงวา พระองค์ก็ไม่ได้ให้ฤทธิ์เดชอย่างเดียวกัน”^[158]

“เครสเซนส์” ได้ “ไปที่แคว้นกาลาเทีย” และ “ทิศไปที่แคว้นดาลมาเทีย” (นั่นคือ อิลลิริคัม ซึ่งเป็นโครเอเชียสมัยใหม่ และบอสเนีย-เฮอร์เซโกวีนา) อย่างที่กักแล้วทั้งสองได้ใช้ในการรับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า

“ธรรมเนียมกล่าวว่าเขา [เครสเซนส์] ได้จากกรุงโรมไปทางเหนือไปยังเมืองโกล ได้ตั้งคริสตจักรทั้งหลายในเมืองเยนนิและเมืองมายองโกลเมืองลืออง . . . , และได้กลายมาเป็นบิชอปแห่งเมืองคาลซีดอน . . .”^[159]

4:11-13 “ลูกา” เป็นเพื่อน “คนเดียว” ของเปาโล บางทีอยู่ในท่ามกลางวงในแห่งเพื่อนร่วมงานหรือวันต่อวันของท่าน บางคนลงความเห็นจากสิ่งนี้ว่าเขาเป็นเลขานุการผู้ได้เขียนจดหมายนี้^[160] ทิโมธี

จะต้อง “ไปรับมาระโก” (กจ. 15:36-40) และ “พาเขามากับ” เขาเพราะว่าเปาโลเชื่อว่ามาระโกสามารถเป็น “ประโยชน์” ต่อท่านได้ (เปรียบเทียบ ฟม. 11) แน่แน่นอนว่า ก่อนหน้านั้นมาระโกได้ทิ้งเปาโลและบารนาบัสไว้ในเมืองเปอร์กา และได้กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มเนื่องด้วยเหตุผลที่อธิบายไม่ได้ (กจ. 13:13)

“ทีลิกัส” ได้ไป “ยังเมืองเอเฟซัส” หรือ กำลังจะไป ถ้ากาลอดีต *อะเพสเทล่า* (“ข้าพเจ้าได้ส่ง”) อยู่ในการเขียนจดหมาย บางทีเพื่อที่จะแบ่งเบาทิโมธีที่นั่น (กจ. 20:4; อฟ. 6:21-22; คส. 4:7-9) ทิโมธีควร “นำ” “เสื้อคลุม” ตัวหนึ่งมาให้เปาโลอีกด้วย บางทีเพื่อความสะดวกของท่านขณะที่อากาศกำลังเย็นลง(ข้อ 21) เปาโลได้ขอให้เขาที่จะนำ “หนังสือต่างๆ” ที่ไม่ได้ระบุบางเล่มมาให้ท่านเช่นกัน และ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง “หนังสือที่เขียนบนแผ่นหนัง”^[161] หนังสือที่เขียนบนแผ่นหนังอาจเป็นพระธรรมเล่มต่างๆ ของพันธสัญญาเดิมหรืองานเขียนของพันธสัญญาใหม่ที่ได้รับการคลุใจ และหรือเอกสารทางกฎหมายของเปาโล

“แม้กระทั่งในฐานะชายชราที่เผชิญความตายอันแน่นอน อัครทูตนี้ก็ไม่ได้สูญเสียความสนใจของท่านสำหรับการศึกษาและการติดตามเกี่ยวกับจิตใจ มันเสนอการทำหายที่แน่นอนต่อผู้รับใช้ที่จะเป็นนักศึกษาที่ไม่ย่อท้อ โดยเฉพาะอย่างยิ่งของพระวาระของพระเจ้า”^[162]

“มีการเปรียบเทียบทางประวัติศาสตร์ที่น่าสนใจกับการขอร้องของเปาโล วิลเลียม ทินเดลล์ได้แปลพันธสัญญาใหม่ที่พิมพ์เป็นภาษาอังกฤษเป็นครั้งแรก ได้ถูกจำคุกในปราสาทวัลเวดใกล้กรุงบรัสเซลก่อนการถูกประหารชีวิตของเขาในปี ค.ศ. 1536 ในปีก่อนการตายของเขา เขาได้เขียนจดหมายถึงรัฐบาลขอเสื้อผ้าที่อบอุ่นขึ้น เสื้อที่ทำด้วยขนแกะ และหนือสิ่งอื่นใด พระคัมภีร์ ภาษาฮีบรู ไวยากรณ์ และพจนานุกรมของท่าน”^[163]

4:14-15

“อเล็กซานเดอร์” ที่เปาโลเตือนทิโมธีเกี่ยวกับเขานั้นอาจเป็นชายคนเดียวกันที่ถูกอ้างอิงใน [1 ทิโมธี 1:20](#) (เปรียบเทียบ กจ. 19:33-34) แม้ว่าอเล็กซานเดอร์เป็นชื่อโดยทั่วไป เปาโลไม่ได้ต้องการให้ทิโมธีที่จะแก้แค้นเขา (“องค์พระผู้เป็นเจ้าจงทรงลงโทษเขา”) องค์พระผู้เป็นเจ้าจะ

ดูแลตั้งนั้น (“เราจะตอบแทน” [มธบ. 32:35, 41](#) เปรียบเทียบ [สดด. 62:12](#)) ทิโมธีควรระวัง (“เฝ้าระวัง”) เขา

ข. การแก้คดีเบื้องต้นในศาลของเปาโล 4:16-18

4:16 ตามธรรมเนียมภายใต้กฎหมายของโรมันนั้น พวกนักโทษที่ถูกกล่าวโทษได้เผชิญกับการแก้คดีเบื้องต้นก่อนการพิจารณาคดีในศาล ในการแก้คดีนี้ พยานต่างๆสามารถกล่าวในนามของผู้ที่ถูกกล่าวหาได้ ในคดีของเปาโล ณ “การแก้คดีครั้งแรก” ของท่าน “ไม่มีใคร” ได้มายังการแก้คดีของท่าน บางทีนี่เป็นเพราะว่า เมื่อกรุงโรมได้ถูกเผาในเดือนกรกฎาคม ปี ค.ศ. 64 เนโรได้กล่าวโทษพวกคริสเตียนและจากนั้นเป็นต้นไป มันก็เป็นอันตรายที่จะมาเป็นคริสเตียนอันเป็นที่รู้จักในกรุงโรม ไม่ว่าคริสเตียนท้องถิ่นหรือเพื่อนร่วมงานของเปาโลก็ไม่ได้เต็มใจที่จะอยู่เคียงข้างอัครทูตนี้ (“พวกเขาทิ้งข้าพเจ้าไปหมด”; เปรียบเทียบ [มธ. 26:56](#)) เปาโลหวังว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะไม่ (“กล่าว”) เอาโทษ “พวกเขา” เนื่องจากความล้มเหลวของพวกเขา (เปรียบเทียบ [สดด. 32:2](#); [ลก. 23:34](#))

4:17 อย่างไรก็ตาม “องค์พระผู้เป็นเจ้า” ไม่ได้ละทิ้งผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อของพระองค์ในครั้งนั้น แต่ได้ “เสริมกำลัง” เปาโล เป็นที่ชัดเจนว่า เปาโลสามารถที่จะให้ถ้อยคำแห่งพยาน ณ การแก้คดีของท่านที่ได้ส่งเสริมภารกิจของท่านต่อ “คนต่างชาติ” จนเดี๋ยวนี้ท่านได้รอดพ้นความตาย แม้ว่าท่านพร้อมที่จะตายในฐานะผู้ตายเพื่อความเชื่อ “ปากสิงโต” อาจเป็นการอ้างอิงถึงพวกสิงโตในสนามกีฬาขนาดใหญ่ของโรมซึ่งตอนนั้นได้กักกินคริสเตียน อย่างไรก็ตาม รัฐบาลโรมคงได้ตัดศีรษะของเปาโล แทนที่จะโยนท่านแก่พวกสิงโต เนื่องจากว่าท่านเป็นพลเมืองของโรม “ปากสิงโต” อาจเป็นการอ้างอิงที่ไม่เปิดเผยถึงเนโร หรือบางทีเป็นการพาดพิงโดยทั่วไปถึงเครื่องมือแห่งความชั่วของซาตานที่ได้แสวงหาที่จะทำลายบรรดาผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อของพระเจ้าอยู่เสมอ (เปรียบเทียบ [ดนล. 6:22](#); [สดด. 22:21](#); [มธ. 6:13](#); [1 ปด. 5:8](#)) อัลฟอร์ดเข้าใจว่าเป็นการอ้างอิงถึงซาตาน[164]

4:18 เปาโลรู้ว่าท่านจะตายในการตายของผู้ตายเพื่อความเชื่อ (ข้อ 6-8) แต่ท่านเห็นว่าการตายเป็นเครื่องมือของพระเจ้าที่จะช่วยกู้ท่านจาก “การร้าย” (การถูกประหารชีวิตของท่าน) และ “นำ” ท่านไปยังพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า (“อาณาจักรสวรรค์ของพระองค์”) “อย่างปลอดภัย”

สำหรับการคาดหวังนี้ ท่านก็ยกย่องพระเจ้าด้วยเพลงสรรเสริญพระเจ้านี้ “ขอพระสิริมีแด่พระองค์สืบๆ ไปชั่วนิรันดร์นิรันดร์” “อาณาจักร” ที่เปาโลกล่าวถึงคืออาณาจักรแบบพระเมสสิยาห์ของพระคริสต์ มันเป็นอาณาจักร “สวรรค์” ในแง่ที่ว่าที่มาของมันนั้นมาจากสวรรค์ พระเจ้าจะริเริ่มมัน[165]

ความคิดเกี่ยวกับอาณาจักรสวรรค์ที่กำลังมา ที่เปาโลกำลังจะเข้าไปก็อยู่เบื้องหลังสิ่งทั้งหมดที่ท่านเขียนในข้อ 1-18 ท่านอ้างอิงถึง “อาณาจักร” ของพระคริสต์ในข้อ 1 และ 18 อย่างเจาะจง ข้าพเจ้าเชื่อว่าเปาโลกำลังกล่าวถึงการปกครองของพระคริสต์ที่ซึ่งคริสเตียนทุกคนจะมีส่วนร่วมเมื่อพวกเขาเข้าไปยังพระพักตร์พระองค์ ซึ่งส่วนหนึ่งจะรวมถึงการปกครองพันปีของพระองค์บนโลกนี้

“ลักษณะสามอย่างของท่าทีของเปาโลสามารถเตรียมการช่วยเหลือและการหนุนใจสำหรับเราในทุกวันนี้ได้ หนึ่งใน เปาโลหลีกเลี่ยงการหมกมุ่นในความคิดหวังต่างๆ ของท่าน. . . . ประการที่สอง เปาโลสามารถยินดีในชัยชนะที่เกิดขึ้นในชีวิตของมาระโก. . . . ประการที่สาม เปาโลไม่พบโอกาสสำหรับการแก้แค้นต่อบรรดาผู้ที่ได้ทำร้ายหรือต่อต้านท่าน”[166]

ค. คำท้าทายและคำแนะนำเพิ่มเติม 4:19-21

- 4:19 ที่นี้เปาโลส่งการท้าทายของท่านไปยังเพื่อนเก่าของท่านคือ “ปรีสคา” (ปรีสซิลลา) กับ “อาควิลลา” ผู้ได้อาศัยอยู่ในเมืองเอเฟซัสในตอนนั้น (เปรียบเทียบ กจ.18:2, 18, 26; รม.16:3; 1คร.16:19) ท่านท้าทายครอบครัวที่จงรักภักดีของ “โอนสิโฟรัส” ผู้ซึ่งท่านได้เขียนถึงก่อนหน้านี้อีกด้วย (1:16-17)
- 4:20 “เอร์สทัส” และ “โตรฟีมัส” เป็นผู้ร่วมงานเก่าของทิโมธี (กจ. 19:22; 20:4; 21:29) ตอนนี้เปาโลได้ส่งข่าวเกี่ยวกับพวกเขา นักวิชาการบางคนเชื่อว่าความสามารถของเปาโลที่จะรักษาคนทางร่างกายและอย่างอัศจรรย์ได้สิ้นสุดลง พวกเขาหลายคนเชื่อว่าพระเจ้าได้ให้ของประทานแห่งการรักษาแก่คริสตจักรในระยะแรกๆ เพื่อจะช่วยรับรองพวกอัครทูตขณะที่พวกเขาได้รับใช้คนยิว (อฟ. 2:20; ฮบ. 2:3-4)[167] ข้าพเจ้าคิดว่าการอธิบายที่ดีกว่าก็คือว่า ของประทานแห่งการรักษาได้ลดลง ความสามารถของพระเยซูและพวกอัครทูตที่จะรักษา ก็ขึ้นอยู่กับอธิปไตย

ของพระเจ้าอยู่เสมอ ([ลก. 5:17](#); [กจ. 3:12-13](#)) เป็นที่ชัดเจนว่า มันไม่ใช่ฤทธิ์ของพระเจ้าสำหรับโตรฟีมัสที่จะประสบกับการรักษาที่อัศจรรย์ในตอนนั้น (เปรียบเทียบกับ [2 คร. 12:7-9](#))

4:21 “ฤดูหนาว” ได้จำกัดการเดินทางอย่างรุนแรงในบางส่วนของโลกของโรม ทีโมธีจำต้องจากเมืองเอเฟซัสไปในไม่ช้า เพื่อว่าท่านสามารถไปถึงโรม โดยปราศจากความลำบากเกินควรได้ เปาโลผลักดันเปลี่ยนการตกทายพี่น้องคนอื่นๆ อีกลีคน (“ยูบูลัส” “ปุเดนส์” “ลีนัส” “คลาวเดีย”) บางทีเป็นคนที่้องถิ่นผู้ซึ่งทีโมธีรู้จักอย่างแน่นอน เช่นเดียวกับการตกทายของคริสเตียนท้องถิ่น “ทุกคน”

“ลีนัสถูกอ้างอิงโดยไอเรเนอัส (ต่อต้านความเห็นอกริตต่างๆ iii.3) ว่าเป็น บิชอปคนแรกของโรมหลังจากการตายของเปโตรและเปาโล” [\[168\]](#)

ง. การให้พร 4:22

สรุปแล้ว แรกสุดเปาโลได้ปรารภนาให้พันธกิจแห่ง “พระคุณ” ขององค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่กับ “วิญญาณ” ของ ทีโมธี บางทีเพื่อที่จะหนุนใจเขาอีกครั้งหนึ่งที่จะยังคงสัตย์ซื่อ จากนั้น ท่านได้ปรารภนาให้ “พระคุณ” ของพระเจ้าอยู่กับผู้อ่าน “ทุกคน” (คำพหูพจน์ “พวกท่าน” ในตัวบทกรีก) ของจดหมายฝากนี้